

บทความวิจัย

เรื่อง

ปรัชญาความรักจากภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC

โดย

นางสาว วิชิตา หวังช่วยกลาง

รหัสนักศึกษา 05540515

เสนอ

อาจารย์พิพัฒน์ สุขะ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

ชื่อหัวข้อบทความวิจัย	ปรัชญาความรักจากภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC
ชื่อ-นามสกุลนักศึกษา	นางสาววิชิตา หวังช่วยกลาง รหัสประจำตัว 05540515
ชื่อ-นามสกุลอาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์พิพัฒน์ สุขะ
สาขาวิชาเอก	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2557
คำสำคัญ	ความรัก

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดของปรัชญาความรัก และวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับปรัชญาความรักในภาพยนตร์เรื่อง The Classic (คนแรกของหัวใจคนสุดท้ายของชีวิต) โดยใช้ปรัชญาความรักจากหนังสือและบทความต่าง ๆ มาวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่องนี้

จากผลการศึกษาพบว่าภาพยนตร์หากมองผ่านปรัชญาความรักของพอไซเนียสนักปรัชญาชาวกรีก และแนวคิดสำคัญของความรักในพระพุทธศาสนา จะพบว่าตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีความรักสองแบบ คือ ความรักแบบธรรมดา และความรักแบบสูงส่ง ซึ่งความรักที่จะทำให้เกิดสันติภาพได้คือความรักแบบสูงส่งที่ไม่ใช่ทำเพื่อตนเอง แต่หากยังเห็นความสำคัญของผู้อื่นด้วย แต่อย่างไรก็ได้ตามหลักปรัชญาความรักของ Existentialism มีใจความสำคัญว่า ความรักควรมาคู่กับเสรีภาพ หากโกหกหัวใจตนเอง ก็จะพบกับความทุกข์อันใหญ่หลวง อย่างตัวละครในรุ่นพ่อแม่ก็ไม่สมหวังเพราะไม่มีเสรีภาพ ส่วนตัวละครในรุ่นลูกก็สมหวังเพราะมีเสรีภาพ และภาพยนตร์เรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นแนวความคิดที่ว่าแม้จะมีเสรีภาพอย่างไร ก็ไม่ควรใช้ความรุนแรง เพราะความรักควรมาคู่กับสันติภาพ จึงจะเป็นรักอย่างแท้จริง

1. บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC เป็นหนึ่งในภาพยนตร์ที่สร้างความประทับใจให้แก่ผู้ชมที่ชอบภาพยนตร์แนว Romantic ทั่วโลก ภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC เป็นภาพยนตร์ของประเทศเกาหลีมีชื่อเป็นภาษาไทยว่า “คนแรกของหัวใจ คนสุดท้ายของชีวิต” เป็นภาพยนตร์แนว romance melodrama เข้าฉายในปี พ.ศ. 2546 กำกับโดยกวาก แจยอง ผู้กำกับมากความสามารถผู้เคยกำกับ My Sassy Girl ให้เป็นที่ประทับใจผู้ชมทั่วโลกมาแล้ว กับภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC ก็เหมือนกัน ไม่เพียงแต่ครองใจผู้ชมเท่านั้น ยังคว้ารางวัลต่าง ๆ มากมาย เช่น ในงานประกาศรางวัล Hong Kong Film Awards ปี พ.ศ. 2547 ภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ได้รับรางวัล Nominated Best Asian Film นอกจากนี้ยังมีฉากที่สวยงาม มุมกล้องที่ถูกจัดวางอย่างละเอียดละออ และเพลงประกอบภาพยนตร์ที่นำมาใส่ไว้ได้อย่างลงตัว เป็นส่วนผสมที่ลงตัวทำให้เกิดเป็นภาพยนตร์รักโรแมนติกที่ติดตาตรึงใจผู้ชมทั่วโลก

สำหรับเนื้อหาของภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC นั้นได้บอกเล่าเรื่องราวความรักที่หวานซึ้งของคนสองรุ่น โดยในรุ่นพ่อแม่ ตัวคุณแม่รักกันกับรักแรกแต่ไม่สมหวังในความรัก เนื่องจากรักแรกของแม่เป็นเพื่อนกับพ่อ โดยที่แม่กับพ่อเป็นคู่หมั้นกันอยู่แล้ว รักแรกของแม่จึงต้องเสียสละให้เพื่อนเพื่อความถูกต้อง โดยการถอยออกมาเอง ด้วยการโกหกหัวใจตัวเองนี้ จึงทำให้ไม่สมหวังกับคนรักของตนเอง เรื่องราวทั้งหมดนี้ก็ได้ถ่ายทอดลงในจดหมายรักที่แม่กับรักแรกของแม่คอยส่งให้กัน และแม่ได้เก็บรักษามันไว้อย่างดี จนเมื่อแม่เสียชีวิตไป ก่องจดหมายนี้ก็ตกเป็นของลูก

ซึ่งในชีวิตของรุ่นลูกก็ต้องเจอเหตุการณ์แบบเดียวกัน แต่คราวนี้เมื่อตัวลูกสาวได้อ่านเรื่องราวความรักของแม่ในจดหมายรักแล้ว จึงรู้ว่าสุดท้ายแล้วการโกหกหัวใจตัวเอง หรือการจำกัดอิสระของหัวใจตนเองมากเกินไปจะเกิดผลเสียอย่างไร จึงเลือกให้อิสระแก่หัวใจของตนเอง เธอจึงได้สมหวังกับคนที่เธอรัก ซึ่งผู้ชายที่เธอรักก็เป็นลูกชายของคนรักเก่าของแม่เธอนั่นเอง

เนื้อหาในภาพยนตร์ดังกล่าวข้างต้นที่คนในรุ่นพ่อแม่เสียสละคนรักของตัวเองโดยการหลีกทางไว้เพื่อที่ว่าเพื่อนรักของตนเองจะได้สมหวังกัน นอกจากจะเป็นตอนที่สะท้อนใจคนดูแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นปรัชญาความรักบางอย่างที่ว่า ความรักไม่ใช่เพียงการปรารถนาจะครอบครองสิ่งใดงามเท่านั้น แต่ยังเป็นความปรารถนาที่จะให้คนรักมีสภาพดีกว่าปัจจุบันด้วย ซึ่งความรักเช่นนี้ ตามปรัชญาความรักของเพลโต

และปรัชญาความรักในพระธรรมบทต่างก็กล่าวตรงกัน ว่าความรักเช่นนี้เป็นความรักชั้นสูงที่ตนเองจะมุ่งทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้คนรักได้ดีมีความสุข

นอกจากนี้เรายังเห็นปรัชญาความรักที่แสดงให้เห็นโดยการที่พระเอกและนางในรุ่นพ่อแม่กันยังมีฐานะต่างกันจะโดนสังคมกีดกัน และไม่สมหวังในความรัก ยังสะท้อนปรัชญาความรักที่ว่า ความรักมักมากับการหวังสิ่งตอบแทนเสมออย่างพ่อแม่รักลูกก็หวังสิ่งตอบแทนคือให้ลูกทำทุกอย่างให้ได้ดังใจ การรักใคร่รักคนจึงต้องรักคนที่พ่อแม่จัดหาไว้ให้

จะเห็นได้ว่าในภาพยนตร์เรื่องนี้สะท้อนปรัชญาความรักชัดเจนมาก ไม่ใช่แค่ปรัชญา Symposium ของเพลโตเท่านั้น แต่ก็สะท้อนปรัชญาความรักจากสำนักอื่นๆด้วย โดยตัวของปรัชญาความรักเองนั้น แท้จริงไม่ว่าจำจากสำนักไหนก็มีความคล้ายคลึงกันอยู่ เช่น เรื่องของความรักมีแบบ 2 คือ ชั้นธรรมดา(มุ่งสนใจในเรื่องกามารมณ์) และชั้นสูง(มุ่งสนใจให้คนรักมีความสุข) ซึ่งทั้งเพลโตและพระพุทธศาสนาได้กล่าวไว้เหมือนกัน เป็นต้น และในปัจจุบันก็มีนักปรัชญาใหม่ๆที่ให้มุมมองความรักได้อย่างน่าสนใจ เช่น ความรักกับการตอบแทน ความรักกับเสรีภาพ ความรักกับสันติภาพ เป็นต้น เพราะฉะนั้นตัวละครต่างๆในภาพยนตร์เรื่องนี้จึงเป็นกรณีศึกษาถึงปรัชญาความรัก ที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นมาและเหตุผลในการทำสิ่งต่างๆของตัวละครได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาปรัชญาความรักทั่วไปจากภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC เพื่อจะได้วิเคราะห์ความคิดที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของตัวละครนั้นๆต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อศึกษารอบแนวคิดที่เกี่ยวกับปรัชญาความรัก และวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับปรัชญาความรักจากภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC (คนแรกของหัวใจ คนสุดท้ายของชีวิต)

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ได้รับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญาความรักที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC (คนแรกของหัวใจ คนสุดท้ายของชีวิต)

1.4 วิธีการดำเนินงานวิจัย

1. กำหนดที่มาและความสำคัญของปัญหา
2. ศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC (คนแรกของหัวใจ คนสุดท้ายของชีวิต)
3. เก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาความรัก จากเอกสารสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์
4. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาปรัชญาความรักทั่วไปที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC คนแรกของหัวใจคนสุดท้ายของชีวิต แนวคิดหลัก ลักษณะของตัวละคร และสัญลักษณ์ที่ปรากฏในเรื่อง

1.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่ใช้ประกอบความคิดที่ใช้วิจัย ได้แก่เอกสารเกี่ยวกับปรัชญาความรักและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ภาพยนตร์เรื่อง THE CLASSIC

1.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาความรัก

พินิต รัตนกุล (2543) ได้เขียนหนังสือ ปรัชญาความรัก SYMPOSIUM แปลมาจาก ชุดปรัชญาเล่มหนึ่งชื่อ ซิมโพเซียม (Symposium) แต่งโดยเพลโต ซึ่งเรื่องราวในหนังสือกล่าวถึงปรัชญาแห่งความรักที่เกิดขึ้นในสมัยที่เพลโตยังมีชีวิตอยู่ โดยเหตุการณ์ของการพูดคุยครั้งนั้นเกิดขึ้นในงานเลี้ยงซึ่งมีผู้ร่วมงานคือ เฟดรัส พอไซเนียส อริชิมากัส อริสโตเฟเนียส อกาธอน และโสเครตีส และผู้ร่วมงานเหล่านี้ไม่ยอมมาเนื่องจากการดื่มสุรา จึงตกลงจะสนทนากันในหัวข้อเรื่องความรัก ผู้กล่าวสุนทรพจน์แต่ละท่านได้ให้นิยามของความรักต่างกันโดย

- **เฟดรัส** กล่าวว่าความรักเป็นเทพเจ้าที่มีอำนาจมากที่สุด ประเสริฐที่สุด ยิ่งใหญ่ที่สุด ความรักเป็นบ่อเกิดแห่งคุณธรรมในชาตินี้และความสุขในชาตินี้
- **พอไซเนียส** กล่าวว่า ความรักมี 2 ประเภท คือ ประเภทธรรมดาและประเภทสูงส่ง ความรักประเภทสูงส่งเป็นความรักมุ่งความงามทางจิตใจจึงเป็นความรักที่ถาวร
- **อริชิมากัส** เห็นด้วยกับพอไซเนียสและเห็นว่ามนุษย์จึงควรรู้เท่าทันความจริงแล้วพยายามเปลี่ยนสิ่งที่ไม่ดีให้กลายเป็นดีให้ได้ เช่นเมื่อความร้อนและความเย็น ขึ้นและแห้ง มารวมกันอย่างเหมาะสมกลมกลืน ก็จะนำความแข็งแรงและความปลอดภัยมาให้ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ สัตว์หรือต้นไม้

- **อริสโตเฟนีส** กล่าวว่า ความรักเป็นความเรียกร้องของหัวใจที่จะได้สิ่งที่เคยมีกลับมาตามเดิมอีก กล่าวคือ ในสมัยดั้งเดิม มนุษย์มีรูปร่างกลม มีพลังและสี่ข้างเป็นวงกลม มี 4 มือ 4 เท้า มีกำลังมหาศาลจนขึ้นไปทำเทพเจ้า ซึ่งอุสจะทำให้มนุษย์หายโห้งและมีความประพฤติดีขึ้น โดยผ่าร่างกายออกเป็น 2 ซีก มนุษย์เมื่อถูกผ่าเป็น 2 ส่วนแล้ว แต่ละส่วนต่างก็พยายามดิ้นรนโหยหาอีกส่วนหนึ่งซึ่งขาดไปและเมื่อมาพบกันก็จะพยายามเข้าสู่อ้อมกอดของกันและกัน
- **อกาธอน** กล่าวว่าความรักเป็นเทพเจ้าที่น่าบูชา สง่างามและดีที่สุดใน กล่าวคือทรงเป็นเทพที่สง่างาม ทรงเป็นหนุ่มอยู่เสมอไม่เคยชรา ความรักเกลียดชราและไม่ยอมเข้าใกล้ แต่ชอบติดตามวัยหนุ่มสาว ชอบประทับอยู่ในที่อ่อนนุ่มที่สุด เช่น ในหัวใจและดอกไม้หอม เป็นต้น และผู้ที่เป็นผู้พูดคนสุดท้ายคือ
- **โสเครติส** กล่าวว่า ความรักอยู่กึ่งกลางระหว่าง 2 อย่าง เช่น ระหว่างความโง่เขลาและความฉลาด แต่ความรัก เป็นความขาดหรือความพร่อง จึงต้องแสวงหาสิ่งที่ขาดที่พร่องนั้น การที่คนตลอดถึงสัตว์ทั้งหลายต้องการความรัก ก็เพราะเห็นว่า ตัวเองบกพร่องไม่สมบูรณ์ เป็นมดะ จึงปรารถนาที่จะได้ครอบครองสิ่งที่ดีงามไว้ชั่ววันรันคร จึงแสดงออกทางการสืบพันธุ์ เพราะการสืบพันธุ์สามารถนำชีวิตใหม่มาแทนชีวิตเก่าหรือได้ลูกมาแทนตัว ในชั้นสูงขึ้นมา คนจะแสดงออกมาด้วยการทิ้งผลงานทางเกียรติยศชื่อเสียงของตนไว้ให้ผู้อื่นคอยจดจำและชั้นสูงสุดคือการได้เข้าไปร่วมกับสิ่งที่เป็นมดะคือความงามที่แท้จริง จึงพลอยเป็นมดะตามไปด้วย

พินิจ รัตนกุล (2533) ได้เขียนหนังสือปรัชญาชีวิตของฌอง - ปอล ซาร์ตร์ซึ่งในหนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงความรักในแง่ของเสรีภาพและความรักตามแบบ Existentialism ว่า ความรักกับเสรีภาพต้องมาคู่กัน เมื่อมองดูความรักในแง่มุมมองของเสรีภาพดู ความรักเป็นเหมือนสายใยที่แต่ละฝ่ายสร้างขึ้นมาเพื่อผูกมัดอีกฝ่ายหนึ่ง มิให้ใช้เสรีภาพที่มีอยู่ทำร้ายตน โดยให้ตกเป็นของตน ด้วยเหตุนี้สิ่งที่เรียกว่าความรักจึงเป็นเสรีภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นเมื่อเรารักใครเราจึงต้องการครอบครองเป็นเจ้าของชีวิตจิตใจของผู้นั้น การครอบครองเป็นเจ้าของนี้ไม่ได้ทำลายเสรีภาพของความรักให้หมดสิ้นไปแต่ว่าเป็นการนำเสรีภาพและศักยภาพที่เขามีอยู่แล้วมาใช้ผสมกับศักยภาพของเรา มีผลให้เสรีภาพและศักยภาพของเราเพิ่มพูนมากขึ้น และในขณะเดียวกัน ก็เป็นการช่วยป้องกันมิให้ผู้อื่นมาทำร้ายคุกคามเสรีภาพของเราด้วย โดยเหตุที่ความรักและเสรีภาพมีความสัมพันธ์กันแน่นแฟ้นเช่นนี้ ความรักจึงเป็นสิ่งที่บังคับหรือซื้อขายไม่ได้ โดยปกติแล้วเราจะรักผู้ที่มีเสรีภาพซึ่งสามารถตัดสินใจรักเราได้ด้วยตัวเอง แต่ในขณะเดียวกัน เราก็ไม่ต้องการให้ผู้ นั้นใช้เสรีภาพที่มีอยู่ไปเลือกผู้อื่นเป็นคนรักนอกจากเราไปเรื่อย ๆ เราต้องการให้เสรีภาพที่ตัวเขามาสิ้นสุดที่ตัวเราคนเดียว แต่หากเรายอมลดเสรีภาพเพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามรัก ก็คงจะเป็นไปไม่ได้เพราะความรักกับความคู่มั่นอยู่ร่วมกันไม่ได้ แต่สิ่งที่ความรักต้องการเสมอก็คือเสรีภาพต่างหาก

พวงศัคดี เตียรณสกุล (2555) ได้เขียนหนังสือชื่อ เมื่อความรัก พบความรู้ ในและได้กล่าวถึงความรักในหัวข้อเศรษฐศาสตร์ของความรักไว้ว่า แม้ความรักจะไม่มีอัตราแลกเปลี่ยน หรือระบบประเมินคุณค่าชัดเจนเหมือนอย่างทรัพย์สินเงินทอง หากความรักก็วางอยู่บนหลักเศรษฐศาสตร์ที่เกิดจากการให้และการตอบแทน และเป็นเช่นนี้มาเนิ่นนาน ทั้งในสังคมฆราวาสที่แม่บ้านต่างตอบแทนความขยันขันแข็งของพ่อบ้านด้วยการมีลูก หรือสังคมชั้นสูงที่แสดงความผิดหวังในเรื่องความรักด้วยการฆ่าตัวตายสำหรับคู่แข่งงาน เศรษฐกิจนอกบ้านจึงเกี่ยวโยงกับในบ้านไม่เฉพาะแต่เรื่องเงินๆ ทองๆ แม้แต่ความรักของพ่อแม่ก็หลีกเลี่ยงหลักเศรษฐศาสตร์ไปไม่พ้น ที่เลี้ยงดูอุ้มชูบุตรหลานด้วยความรัก ก็เพราะต้องการการตอบแทน ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะในประเทศที่ยังไม่เจริญทั้งหลาย การมีลูกก็คือ การลงทุนกับลูก โดยที่วันหนึ่งลูกจะคอยดูแลพวกเขาเนื่องจากรัฐไม่สามารถดูแลพวกเขาได้ ลูกๆ ก็คือ รัฐสวัสดิการ การคุ้มครองหรือเงินบำนาญยามแก่เฒ่า ‘ความรัก’ กับ ‘ความเป็นรัฐชาติ’ จึงถูกนำมาผูกโยงกันและในหลายครั้ง ในโลกเสรีนิยมประชาธิปไตย ความรักถูกทำให้เป็นเรื่องเสรี แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ความรักก็เป็นการลงทุนชนิดหนึ่งเป็นการลงทุนที่มีความเสี่ยง ทั้งผู้ที่รัก ถูกรัก หรือแม้ผู้ที่กำลังจะรักตอบ

ธวัฒน์ชัย เฟ็งพิณิจ (2548) ได้เขียนถึงความรักในบทความเรื่อง ความรัก : สันติภาพหรือความรุนแรงไว้ว่า ความรักเป็นสิ่งหมิ่นเหม่อยู่ระหว่างสันติภาพและความรุนแรง เพราะความรักล้วนประกอบสร้างไปด้วยกิเลส ปัจจุบันความรักแบบปัจเจกชนแสดงออกมาได้อย่างรุนแรงจึงกลายเป็นปัญหาของสังคมเราจึงควรปลูกฝังให้เยาวชนมีความรักขั้นสูง ซึ่งเนื้อแท้ของความรักนั้นมีใช้หารหวังผล หวังสิ่งตอบแทน หากแต่เป็นสันติภาพที่คนในสังคมควรจะมีให้กัน

พระมหาทวี มหาบุญโญ, ผศ.ดร. (2553) ได้พูดถึงความรักในหัวข้อเรื่องความรักในพระธรรมบทว่า ความรักมีอยู่สองประเภทคือ ความรักแบบราคะ คือ ความรักที่มีความใคร่เจือปน และอีกแบบคือ ความรักแบบเมตตา คือความรักที่เกิดจากการฝึกคุณธรรมในจิตใจ ความรักชนิดนี้คือ ความรักที่อยากให้ผู้อื่นมีความสุขอย่างที่เราเรียกว่าความปรารถนาดี ทำให้เกิดความสุขจากการให้ จึงเป็นการสร้างสรรค์และแก้ปัญหา ดังนั้นความรักที่มอบให้แก่กันควรเป็นรักที่บริสุทธิ์ ไม่มีคิดคิดที่รูป รส กลิ่น เสียงต่างๆ

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวจะเห็นได้ว่าทั้งพอไซเนียส ตัวละครหนึ่งใน SYMPOSIUM และธวัฒน์ชัย เฟ็งพิณิจ รวมทั้งพระมหาทวี ได้กล่าวถึงความรักเหมือนกันคือ ความรักมีสองประเภทแบ่งเป็นความรักขั้นต่ำคือ แค่ต้องการสนองความต้องการของร่างกาย และความรักขั้นสูงที่มุ่งเน้นด้านจิตใจเป็นความรักที่บริสุทธิ์ ต้องหาวิธีให้คนรักของเรามีความสุข หรือเรียกอีกอย่างว่าเมตตานั้นเอง นอกจากนี้เสรีภาพและสันติภาพยังเป็นส่วนสำคัญของความรักที่ขาดไม่ได้เลยซึ่งเกี่ยวข้องกับงานวิจัยคือเหมือนกับความรักของพระเอกกับนางเอกในภาพยนตร์

1.6.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ในภาพยนตร์

นิวัฒน์ ศรีสมมาชีพ (2551) ได้เขียนหนังสือชื่อคิดและเขียนให้เป็นบทภาพยนตร์ และมีการกล่าวถึงสัญลักษณ์ในหนังสือภาพยนตร์ว่า สัญลักษณ์เป็นองค์ประกอบสำคัญในภาพยนตร์ซึ่งอยู่ในทฤษฎีการเล่าเรื่องที่ใช้วิเคราะห์ภาพยนตร์มีองค์ประกอบ 7 ประการของภาพยนตร์ คือ 1. โครงสร้าง (Plot) 2. ความขัดแย้ง (Conflict) 3. ตัวละคร (Character) 4. แก่นเรื่อง (Theme) 5. ฉาก (Setting) 6. สัญลักษณ์พิเศษ (Symbol) 7. มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

รักกานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2547) ได้กล่าวถึงสัญลักษณ์ในภาพยนตร์ในหนังสือเรื่องเสกฝันป็นหนังสือให้เป็นบทภาพยนตร์ว่า อาคารและอุปกรณ์ประกอบฉากต่างๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์ ล้วนเป็นสิ่งที่บอกใบ้ล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้ การที่พระเอกและนางเอกไปเที่ยวกันในบ้านผีสิงนี้ถูกปล่อยให้รกร้างและทรุดโทรม เป็นสัญลักษณ์ของความสิ้นหวัง ฉากต่างๆ ที่จัดไว้ให้ดูอวังโศกเศร้าและไร้ผู้คน ซึ่งเป็นที่พระเอกและนางเอกตกหลุมรักซึ่งกันและกันนั้น ก็เป็นสิ่งที่บอกใบ้ให้รู้ว่าความรักของทั้งคู่ นั้น อาจจะเจริญงอกงามขึ้นได้

เสรี พงศ์พิศ (2547) ได้กล่าวถึงสัญลักษณ์ในภาพยนตร์ในหนังสืออ่านชีวิตบนแผ่นฟิล์มว่า การเปิดตัวของนางเอกที่นางเอกกำลังนั่งอยู่บนรถม้าและพระเอกกำลังเล่นน้ำอยู่ในหนองน้ำนั้นแสดงให้เห็นว่าพื้นถนนที่ยกสูงกว่าหนองน้ำนั้นมาก แสดงให้เห็นว่า นางเอกอยู่สูงกว่าพระเอก ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์แสดงสถานะทางสังคมของทั้งคู่อีกด้วย ว่านางเอกอยู่ในชนชั้นสูง ส่วนพระเอกอยู่ในชนชั้นล่าง นางเอกต้องมองพระเอกจากที่สูง และพระเอกต้องเงยหน้ามองนางเอกจากข้างล่าง

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสัญลักษณ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของภาพยนตร์ที่ทกให้เห็นความคิดอะไรบางอย่างที่ซ่อนอยู่ หรือทำให้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าที่จะเกิดขึ้นกับตัวละครเอกต่อไป ทั้งยังสื่อถึงสถานะของตัวละครในภาพยนตร์ได้อีกด้วย

2. แนวคิดปรัชญาความรัก

2.1 ความรัก คือ อะไรในนิยามของนักปราชญ์ชาวกรีก

จากหนังสือเรื่อง ปรัชญาความรัก ซึ่งแปลมาจากหนังสือในชุดปรัชญาของเพลโตเล่มหนึ่งชื่อ ซิมโพเซียม (Symposium) เป็นเรื่องราว ปรัชญาแห่งความรักที่เกิดขึ้นในสมัยที่สามของเพลโต โดยเหตุการณ์ของการพูดคุยครั้งนี้เกิดขึ้นในงานเลี้ยงฉลองชัยชนะเนื่องในการประจวบทะเลครโสภนาฏกรรมของอกาธอน ซึ่งในงานเลี้ยงนี้มีผู้ร่วมงานคือ เฟดรัส พอไซเนียส อริซิมากัส อริสโตเฟเนียส อกาธอน และโสเครตีส และผู้ร่วมงานเหล่านี้ไม่ยอมมาเนื่องจากการดื่มสุรา จึงตกลงจะสนทนากันในหัวข้อเรื่องความรัก ผู้กล่าวสนทนาแต่ละท่านได้ให้นิยามของความรักต่างกัน ดังจะสรุปได้ดังนี้

2.1.1 เฟดรัส กล่าวว่าความรักเป็นเทพเจ้าที่มีอนุภาพมากที่สุด ประเสริฐที่สุด ยิ่งใหญ่ที่สุด ความรักเป็นบ่อเกิดแห่งคุณธรรมในชาตินี้และความสุขในชาตินี้ เช่น ความรักจะทำให้คนที่กำลังมีความรักไม่ว่าหญิงหรือชายกล้าที่จะตายเพื่อคนที่ตนรัก ความรักสามารถทำให้คนกล้าฟันฝ่าอุปสรรคทุกอย่างที่ขวางหน้า ความรักมีอำนาจทำให้คนฉลาดเป็นคนกล้าทั้งทำให้คนกล้าเป็นคนฉลาดได้เช่นกัน เพราะฉะนั้น คนที่กำลังมีความรัก สามารถทำได้ทุกอย่างทั้งดีทั้งชั่วเพื่อให้คนรักพอใจเป็นสำคัญ

2.1.2 พอไซเนียส กล่าวว่า ความรักมี 2 ประเภท คือ ประเภทธรรมดาและประเภทสูงส่ง

- 1) ความรักประเภทธรรมดามีทั้งในคนและสัตว์ เป็นความรักที่มีจุดหมายที่ร่างกายเป็นสำคัญ เมื่อความรักประเภทนี้เกิดแก่ใครต่างก็มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้ครอบครองเซชมคนรักให้ได้ไม่ว่าจะได้มาอย่างถูกต้องหรือไม่ก็ตามคนที่กำลังตกอยู่ในอำนาจความรักประเภทนี้อาจทำดีทำชั่วได้ทั้งนั้น
- 2) ส่วนความรักประเภทสูงส่งเป็นความรักมุ่งความงามทางจิตใจความรักประเภทนี้มุ่งไปสู่ชายหนุ่มที่กล้าหาญฉลาดและมีคุณธรรม ไม่ได้มุ่งอำนาจทรัพย์สินหรืออื่นใด จึงเป็นความรักที่ถาวร

2.1.3 อริซิมากัส เขาเห็นด้วยกับพอไซเนียสว่าความรักมีทั้ง 2 ประเภท และมีความเห็นว่า ความรักทั้ง 2 ประเภทนี้ นอกจากจะมีในคนและสัตว์แล้ว ยังมีอยู่ในทุกสิ่งด้วย เช่น มนุษย์มีความรักอยู่ทั้ง 2 ประเภท ซึ่งมีสภาพแตกต่างกันในตัวจึงมีความต้องการต่างกัน คือต้องการที่จะให้ร่างกายแข็งแรงกับต้องการสิ่งที่มีผลต่อสุขภาพร่างกาย มนุษย์จึงควรรู้เท่าทันความจริงแล้วพยายามเปลี่ยนสิ่งที่ไม่ดีให้กลายเป็นดีให้ได้ เป็นการทำให้ธาตุซึ่งขัดแย้งกันเข้ากันได้อย่างเหมาะสม ดุจเสียงพิณที่ไพเราะเกิดจากการประสานกันของส่วนต่างๆ ของพิณ ฉะนั้น หรือเมื่อความร้อนและความเย็น ชื่นและแห้ง มารวมกันอย่างเหมาะสมกลมกลืน ก็จะนำความแข็งแรงและความปลอดภัยมาให้ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ สัตว์หรือต้นไม้ มนุษย์

หากปล่อยให้ความรักประเภทธรรมดาเข้าครอบงำ ก็จะเป็นโทษทั้งแก่ตัวเองและผู้อื่น ตรงกันข้ามถ้ามนุษย์ยึดมั่นอยู่ในความรักประเภทสูงส่ง ก็จะมีความสุขและความราบรื่นในชีวิต

2.1.4 อริสโตเฟนีส

ความรักไม่ได้มี 2 ประเภทอย่างที่พอไซเนียสหรืออริซิมาคัสกล่าวไว้ ความรักเป็นความเรียกร้องของหัวใจที่จะได้สิ่งที่เคยมีกลับมาตามเดิมอีก กล่าวคือ ในสมัยดั้งเดิม มนุษย์มีรูปร่างกลม มีพลังและสี่ข้าง เป็นวงกลม มี 4 มือ 4 เท้าคล้ายนักกายกรรมซึ่งหอคะเมนตีสั่งกาอยู่ตลอดเวลา เข้ามุขย์แปลกประหลาดนี้ สามารถเคลื่อนที่ได้เร็วมากด้วยการกลิ้งตัว ทั้งมีกำลังมหาศาลจนขึ้นไปทำเทพเจ้าร้อนถึงซิวสซึ่งเป็นจอมแห่งเทพเจ้าต้องเรียกประชุมเทพเจ้าว่าจะจัดการกับมนุษย์ประหลาดอย่างไรดี เพราะหากปล่อยให้ไว้ก็จะทำให้มนุษย์ได้ใจโอหังมากขึ้นทุกที จะทำลายเผ่าพันธุ์เสียเลยด้วยสายฟ้า ก็เกรงว่าจะไม่มีใครคอยทำพิธีบวงสรวงบูชาเทพเจ้าอีกต่อไป

ในที่สุด เทพซิวสจึงตรัสว่าพระองค์คิดออกแล้วที่จะทำให้มนุษย์หายโอหังและมีความประพฤติดีขึ้น นั่นคือผ่าร่างกายออกเป็น 2 ซีก คุงแบ่งไข่มดด้วยเส้นด้าย โดยวิธีนี้จะทำให้พลังในตัวมนุษย์ลดลงอย่างมาก ทั้งเป็นการทำให้มนุษย์มีจำนวนเพิ่มขึ้นด้วย จะได้ใช้ให้เป็นประโยชน์แก่เทพเจ้ามากขึ้น มนุษย์เมื่อถูกผ่าแล้ว จะเดินตัวตรงบนขาทั้ง 2 และถ้ายังโอหังอีก ก็จะตัดให้เหลือเพียงขาเดียวจะไม่มีเรี่ยวแรงโอหังอีกต่อไปอีก แม้จะไปไหนก็จะต้องเดินเขย่งเสียแล้ว เมื่อซิวสแบ่งมนุษย์ออกเป็น 2 ภาคแล้ว ก็มีเทวโองการให้อะพอลโลบันดาลาให้มนุษย์เอี้ยวคอได้เพื่อจะได้เห็นสารรูปของตน จะได้สำนึกไม่โยโสต่อไปอีก

มนุษย์เมื่อถูกผ่าเป็น 2 ส่วนแล้ว แต่ละส่วนต่างก็พยายามดิ้นรนโหยหาอีกส่วนหนึ่งซึ่งขาดไป และเมื่อมาพบกันก็จะพยายามเข้าสู่อ้อมกอดของกันและกัน เพื่อต้องการที่จะกลายเป็นส่วนเดียวกันเหมือนอย่างเดิม ดังนั้น มนุษย์ตั้งแต่ถูกแบ่งเป็น 2 ส่วนแล้ว ก็ไม่มีเวลาที่จะขึ้นไปต่อกรกับเทพเจ้าอีก เพราะมัวแต่เรียกร้องโหยหาถึงอีกส่วนหนึ่งซึ่งขาดไป เรื่องนี้เป็นเหตุที่ทำให้มนุษย์แต่งงานกัน

2.1.5 อกาธอน กล่าวว่าความรักเป็นเทพเจ้าที่น่าบูชา สง่างามและดีที่สุดใน กล่าวคือทรงเป็นเทพที่สง่างาม ทรงเป็นหนุ่มอยู่เสมอไม่เคยชรา ความรักเกลียดชราและไม่ยอมเข้าใกล้ แต่ชอบติดตามวัยหนุ่มสาว ชอบประทับอยู่ในที่อ่อนนุ่มที่สุด เช่น ในหัวใจและดอกไม้หอม เป็นต้น

- ทรงยุติธรรมที่สุด เพราะที่ใดมีการตกลงด้วยความสมัครใจ กฎหมายก็บอกว่ามีความยุติธรรมเกิดขึ้นที่นั่น
- ทรงกล้าหาญที่สุด แม้แต่เทพเจ้าแห่งสงครามยังยอมแพ้ กล่าวคือเทพเจ้าแห่งสงครามก็ยังเป็นเชลยแห่งความรัก

- ทรงเป็นกวี จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดการประพันธ์ขึ้น ผู้ใดได้รับความคลาจากพระองค์ ผู้ นั้นก็จะกลายเป็นกวี แม้เขาจะไม่มีพรสวรรค์มาก่อนก็ตาม
- ทรงเป็นศิลปิน เพราะความรักเป็นแรงบันดาลใจให้คนผลิตผลงานทางศิลปะขึ้นมา แม้แต่เทพอะ พอลโลทรงค้นพบศิลปะการรักษา ศิลปะการยิงธนู และศิลปะการติดต่อกับเทพเจ้า ก็เพราะได้รับ คำแนะนำจากความรัก บทเพลงของพวกมิวส์ เทพธิดาประจำศาสตร์ต่าง ๆ และศิลปะการหลอม โลหะของเทพเฮฟิอัส ตลอดถึงศิลปะการทอผ้าของเทพธิดาเอเธนา เป็นต้น ล้วนแต่เป็นผลงานของ ความรักทั้งหมด
- ทรงเป็นเทพที่นำความเกลียดชังออกจากมนุษย์แล้วเติมความรักลงไปแทน เหตุนี้ มนุษย์จึงมีการ พบปะในงานเลี้ยงต่าง ๆ เช่น การบวงสรวงเทพเจ้า การฉลองชัยชนะ การเดินรำ เป็นต้น เพราะฉะนั้น เทพเจ้าแห่งความรักจึงมีแต่ความกรุณาปรานีไม่เคยหยิบยื่นความ โหดร้ายให้ใครเลย ทรงเป็นสหายของความคิด ทรงเป็นความพิศวงของคนฉลาด ทรงเป็นความสวยงามของเทพเจ้า
- ทรงเป็นบิดาแห่งสุนทรียภาพของความหรูหรา ความปรารถนา ความเอ็นดู ความ อ่อนโยน ความสง่างาม ความใฝ่ดี เป็นต้น

เพราะฉะนั้น เทพเจ้าแห่งความรัก จึงเป็นต้นกำเนิดของสิ่งที่สวยงามที่สุดและดีที่สุดในทุกอย่าง แม้ ในภาษาที่เราใช้พูดกันก็มีคำอยู่ไม่น้อยที่เชื่อมโยงไปถึงความรักทั้งสิ้น เช่นคำว่าผู้ช่วยชีวิต ผู้นำ ทาง สหาย ผู้ช่วยเหลือ เป็นต้น

2.1.6 โสเครตีส กล่าวว่า ความรักไม่ใช่เทพเจ้าที่งดงามหรือดี แต่ความรักก็ไม่ใช่สิ่งที่น่าเกลียด หรือชั่วช้า เพราะสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังจะต้องไม่สวยงามเสมอไปก็หาไม่ คนไม่ฉลาดจำเป็นต้องเป็นคน โง่เสมอ ไปก็หาไม่ ความรักอยู่กึ่งกลางระหว่าง 2 อย่าง เช่น ระหว่างความโง่เขลาและความฉลาด ความรักไม่ใช่ เทพเจ้าเพราะเทพเจ้าทำนสมบูรณ์ดีแล้วทั้งความสุขและความสวยงาม แต่ความรัก เป็นความขาดหรือความ พร่อง จึงต้องแสวงหาสิ่งที่ขาดที่พร่องนั้น

เมื่อเป็นเช่นนั้นความรักจึงไม่ใช่เทพเจ้า ความรักไม่ใช่สิ่งที่เป็นอมตะและก็ไม่ใช่สิ่งมตะ แต่ ความรักเป็นภูต อยู่ระหว่างเทพกับมนุษย์ ความรักเป็นผู้เชื่อมมนุษย์กับเทพเจ้าเข้าด้วยกัน เป็นสื่อกลาง ระหว่างเทพกับมนุษย์ นำการสวดอ่อนวอนและการบวงสรวงของมนุษย์ไปสู่เทพเจ้าและนำเทวโองการและ คำตอบของเทพเจ้ามาให้มนุษย์ได้ทราบ

ความรักมีสภาวะที่ขัดกัน เช่น ความรักมีชีวิตชีวาและเบิกบานชั่วขณะหนึ่งแล้วก็หงาไปอีก ชะขณะหนึ่งและแล้วก็กลับคืนมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีก ความรักเป็นกระแสที่ไหลเข้าไปไหลออกตลอดเวลา ดังนั้น ความรักจึงไม่เคยขาด แต่ก็ไม่เคยรำรวย

ความรักมีหลายประเภทหรือหลายระดับ จากหยาบ ประณีต จากรูปลักษณ์ นามธรรมหรือจากคำสูง ความรักประเภทแรกยังติดอยู่ในรูปร่างภายนอก ประเภทถัดไปเป็นความรักในเกียรติยศชื่อเสียง และประเภทสูงสุด คือรักในความรู้และความงามที่แท้จริง ความงามที่แท้จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งยังมีเอกภาพและมีความคงทนถาวร ไม่มีการลดลงหรือเพิ่มขึ้นอย่างใดทั้งสิ้น

การที่คนตลอดถึงสัตว์ทั้งหลายต้องการความรัก ก็เพราะเห็นว่า ตัวเองบกพร่องไม่สมบูรณ์ เป็นมตะ จึงปรารถนาที่จะได้ครอบครองสิ่งที่ดีงามไว้ชั่ววันรันดร์ จึงได้ปฏิบัติการเพื่อให้ได้สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงและเป็นอมตะให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น แสดงออกทางการสืบทอด เพราะการสืบทอดสามารถนำชีวิตใหม่มาแทนชีวิตเก่าหรือได้ลูกมาแทนตัว ในชั้นสูงขึ้นมา คนจะแสดงออกมาด้วยการทิ้งผลงานทางเกียรติยศชื่อเสียงของตนไว้ให้ผู้อื่นคอยจดจำและชื่นสูงสุดคือการได้เข้าไปร่วมกับสิ่งที่เป็นอมตะคือความงามที่แท้จริง จึงพลอยเป็นอมตะตามไปด้วย (พินิจ รัตนกุล 2543: 29 - 41)

2.2 เสรีภาพกับความรัก

การที่มนุษย์เกิดมาพร้อมกับความว่างเปล่าอ้างว้าง และหัวเหว่นั้นมีผลทำให้ทุกคนพยายามแสวงหาความรักมาทำให้ชีวิตมั่นคงและอบอุ่นขึ้น ความรักเป็นวิธีทำให้เราหลีกเลี่ยงจากความว่างเปล่า และเติมชีวิตให้เต็มเมื่อเรามีความรัก ชีวิตที่น่าเบื่อหน่ายก็จะเริ่มน่าอยู่และมีคุณค่าขึ้น อย่างน้อยที่สุดเราก็ไม่ได้อยู่โดดเดี่ยวอีกต่อไป เมื่อมองดูความรักในแง่ของเสรีภาพดูบ้าง ความรักก็เหมือนสายใยที่อีกฝ่ายสร้างขึ้นมาผูกมัดอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อไม่ให้ใช้เสรีภาพที่มีอยู่ทำร้ายตน โดยตกเป็นของตนด้วยเหตุผลนี้ สิ่งที่ความรักต้องการคือเสรีภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง เสรีภาพนี้เป็นชีวิตและจิตวิญญาณของผู้นั้น เพราะถ้าปราศจากเสรีภาพแล้ว มนุษย์ก็ไม่มีคุณค่าอะไร ร่างกายแม้จะสวยงามเพียงใดก็ตาม ถ้าหากไม่มีชีวิตหรือจิตวิญญาณ แทรกปนอยู่แล้ว ร่างกายนั้นก็เพียงเนื้อหนังมังสาเท่านั้น ไม่อาจจะดูความรักจากเราได้

ดังนั้นเมื่อใครรักใคร เราจึงต้องการครอบครองเป็นเจ้าของชีวิตจิตใจของผู้นั้น การเข้าครอบครองเป็นเจ้าของนี้ไม่ได้เป็นการทำลายเสรีภาพให้หมดสิ้นไปทั้งหมด แต่เป็นการนำเสรีภาพและศักยภาพของเขาที่มีอยู่แล้วมาผสมกลมกลืนเข้ากับเสรีภาพและศักยภาพของเรามีผลให้เสรีภาพและศักยภาพของเราเพิ่มพูนมากขึ้น และในขณะเดียวกัน ก็เป็นวิธีช่วยป้องกันผู้อื่นไม่ให้ทำอันตรายหรือคุกคามเสรีภาพของเราด้วย โดยเหตุที่ความรักและเสรีภาพมีความสัมพันธ์กันแน่นแฟ้นเช่นนี้ความรักเป็นสิ่งบังคับหรือซื้อขายไม่ได้ โดยปกติแล้วเราจะรักผู้ที่มีเสรีภาพซึ่งสามารถตัดสินใจรักเราด้วยตนเอง แต่ในขณะเดียวกันเราก็ไม่ต้องการให้ผู้นั้นใช้เสรีภาพที่มีอยู่เลือกคนอื่นเป็นคนรักต่อจากเราไปเรื่อยๆ เราต้องการให้เสรีภาพของเขามาสิ้นสุดที่เรากันเดียว ด้วยเหตุนี้คนรักจึงต้องการให้ตนเองเป็นขอดโลก ขอดรัก หรือขอดปรารถนาของอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อว่าชีวิตของผู้นั้นจะได้มีศูนย์กลางแต่เพียงเราคนเดียว

ความรักเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะให้โอกาสเราได้ครอบครองเป็นเจ้าของจิตวิญญาณผู้อื่นนั้น ทำให้คนรักต้องแสวงหาวิธีการต่างๆ อันจะทำให้ผู้ที่ตนรัก รักตอบด้วย การหลงรักอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาแก่ชีวิต เมื่อคนรัก รักตอบแล้วตัวเองจะกลายเป็นคนสำคัญของเขาไปทันที คนรักจะมองคุณตัวเองในแง่ดีอย่างเดียว ไม่ใช่การมองตามใจชอบของคนรัก ในสายตาของคนรัก เราย่อมเป็นคนดีวิเศษสุด ไม่มีผู้ใดจะเปรียบเทียบได้ และสิ่งนี้ย่อมชักจูงให้คนรักทำทุกอย่างเพื่อตัวเรา รวมทั้งการกระทำบางสิ่งบางอย่างที่ผิด คนรักก็ย่อมทำให้เราจนได้

ในการดึงดูความรักจากผู้อื่นนั้น วิธีหนึ่งที่ใช้กันมากก็คือ การทำตัวเองให้เป็นคนอ่อนหวานน่ารัก มีเสน่ห์ นอกจากคนที่ทำให้เป็นคนมีเสน่ห์แล้ว คนรักยังเอาชนะจิตใจของผู้ที่ตนรักด้วยการลดทอนตัวเองให้มีสภาพเป็นวัตถุปราศจากเสรีภาพ และความเป็นตัวเองโดยสิ้นเชิงเพราะหวังว่าเมื่อลดตัวเองดังกล่าว ผู้นั้นย่อมรักตน คนรักมักทำให้ตนเองเป็นวัตถุ มีลักษณะเฉพาะตายตัว เช่น ทำตัวเป็นคนตลก น่าสงสาร หรือเป็นคนรับใช้เอาอกเอาใจอีกฝ่ายหนึ่งเป็นพิเศษมากมาย จนถึงขั้นยอมเป็นเครื่องมือรับใช้ การทำตัวเช่นนี้ไม่สามารถเอาชนะจิตใจของคนรักได้เลย เพราะคนรักไม่สามารถจะรักคนที่ตกต่ำหรือปราศจากเสรีภาพได้เลย ควรรักกับเสรีภาพต้องอยู่คู่กันเสมอ สิ่งที่ความรักต้องการคือเสรีภาพเป็นชีวิตจิตใจของมนุษย์ ไม่ใช่วัตถุหรือเครื่องมือรับใช้ ยิ่งเราทำตัวเป็นทาสรับใช้หรือตัวตลก น่าสงสารมากเพียงใด คนรักก็จะยิ่งทำตัวดูถูกดูหมิ่น และมองดูเราในแง่ลบมากขึ้นเท่านั้น ความรักและการดูถูกดูหมิ่นอยู่ด้วยกันไม่ได้ ทำนองเดียวกัน ถึงแม้ความสงสารอาจนำไปสู่ความรัก แต่ความสงสารและความรักก็เป็นคนละสิ่งอยู่ดี เราอาจสงสารคนได้เป็นจำนวนมากแต่ไม่อาจรักทุกคนได้ ถ้าหากความรักและความสงสารเป็นสิ่งเดียวกัน เราจะรักทุกคนที่น่าสงสารหมด (พินิจ รัตนกุล 2541: 133 - 141)

2.3 ความรักในพระธรรมบท

ความรัก 2 ประเภท

ลักษณะของความรักในคัมภีร์อรรถกถาธรรมบทสามารถแบ่งออกเป็นสองแบบ คือ รักแบบหาความสุขจากผู้อื่น หรือเอาผู้อื่นมาทำให้ตนเองมีความสุข กับรักแบบอยากให้อุอื่นมีความสุข เรียกเป็นคำศัพท์ว่า รักแบบบราคะ/เสนหา กับ รักแบบเมตตา

2.3.1 ความรักแบบบราคะ (ความรักแบบที่เจือความใคร่)

ความรักแบบบราคะคือ ความรักที่คนทั้งหลายค้นหาเมื่อยังไม่ได้พบ และติดอยู่เมื่อได้แล้ว โดยทั่วไปหมายถึงความรักอันเนื่องด้วย รูป เสียง กลิ่น รส และโผฏฐัพพะ หรือผัสสะทางกาย ๕ อย่างนี้

พระพุทธเจ้าทรงเรียกในที่บางแห่งว่า ตะปุตรังใจ (เจโตชีละ) ตามนัยแห่งเจโตศีลสูตร ในคัมภีร์อรรถกถา ธรรมบทความรักชนิดนี้มีปรากฏในเรื่องของภิกษุรูปหนึ่ง เพียงได้ฟังเพื่อนสหัมมิกพรรณราถึงความงามของนางสิริมาก็เกิดความเสนาหา ถึงกับยอมอดอาหารเพราะมีใจจ้องแต่รูปกายของนาง หรือหญิงขี้เหร่นางหนึ่งเมื่อพบว่าสามีศรัมย์กับหญิงรับใช้จึงจับหญิงรับใช้มามัดมือมัดเท้า แล้วตัดหู ตัดจมูก

ความรักชนิดนี้เป็นความรักที่มีทุกข์เจือปนไม่ปลอดภัย มีเรื่องต้องระวังมาก มีทุกข์มาก มีสุขน้อย ดังพุทธพจน์ที่ว่า “พวกเธออย่ามัวประมาท อย่ามัวเอาแต่สนุกยินดีในกามคุณอยู่เลย ผู้ไม่ประมาท เพ่งพินิจตามเป็นจริงเท่านั้น จึงบรรลุความสุขอันไพบูลย์ได้” หรือดังพุทธพจน์ที่ว่า “กามทั้งหลายมีอัสสาทะ (ความชื่นใจ) น้อย แต่มีทุกข์มาก บัณฑิตรู้อย่างนี้แล้วย่อมไม่พอใจในกาม แม้เป็นทิพย์” พุทธพจน์เหล่านี้ชี้ให้เห็นท่าทีของพระพุทธเจ้าที่มีต่อความรักอันเจือด้วยราคะ ซึ่งถ้าถือว่าเป็นความสุขก็มีความสุขชั้นกามซึ่งมีความทุกข์เจือปนเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ยังก้าวไม่พ้นความรักที่เจือปนด้วยกามคุณ อย่างเช่นสามัญชนทั่วไป ต้องประกอบไปด้วยสติ ไม่ประมาท เมื่อจำเป็นต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับความรักชนิดนี้ ต้องประกอบด้วยความระมัดระวัง โดยประการที่จะมีทุกข์น้อยที่สุด เหมือนคนพอใจจะกินปลาซึ่งมีก้างเจืออยู่เหมือนคนเข้าไปเด็ดดอกกุหลาบในดงหนาม เหมือนคนลืมน้ำผึ้งจากปลายศาสตรา ซึ่งล้วนแต่ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ

อนึ่ง ความสุขที่เกิดจากความรัคเจือปนด้วยความใคร่ในปราสาทสัมผัสนั้น มักเป็นความสุขที่มีปัญหา มีความขัดแย้งและบกพร่อง เพราะทั้งผู้รักและผู้ถูกรักเป็นผู้ไม่สมบูรณ์ มีความบกพร่องอยู่ในตน เมื่อมาสัมพันธ์กันเข้าก็เพิ่มความบกพร่องให้มากขึ้น เหมือนคนตาบอดคนหนึ่ง เมื่อมาสัมพันธ์กับคนตาบอดอีกคนหนึ่ง จะทำให้ตาดีขึ้นก็หาไม่ มีแต่จะเป็นภาระมากขึ้น

ความรักประเภทนี้ พระพุทธศาสนาถือว่าเป็นสิ่งควรกลัว เป็นภัยอันตรายทั้งแก่ตนเองและแก่ผู้อื่น ทางที่ถูกควรเดินทางสายกลางรักอย่างมีเหตุผล พิจารณาโทษของความรักอยู่เนืองๆ พร้อมทั้งจะปลีกตนออกจากกามอยู่เสมอ เหมือนหมอยู่โรงพยาบาลเพื่อเห็นแก่คนไข้ และพร้อมเสมอที่จะออกจากโรงพยาบาลเมื่อหมดหน้าที่ หรือเวลาอันสมควร การเข้าไปเกี่ยวข้องกับความรักด้วยการรู้เท่าทันอย่างนี้ ย่อมสามารถรักษาใจให้เป็นอิสระได้อยู่เสมอ เนื้อที่เกี่ยวข้องกับบ่วงนอนทับตำมติดบ่วง เป็นอิสระ ไปได้เสมอตามปรารถนา ตามใจต้องการ ดังที่ปรากฏในพระพุทธพจน์ว่า “ท่านผู้รักกล่าวว่า เครื่องจองชนิดมันคง มักหลุดตกลงที่ต่ำ คล้ายผูกไว้หลวมๆ แต่แก้ยากนัก ผู้รู้ทั้งหลายจึงทำลายเครื่องจองจำนี้เสีย ละกามคุณออกบวชได้โดยไม่มีไยดี”

2.3.2 ความรักที่เกิดจากการฝึกให้คุณธรรมที่เกิดมีในจิตใจ (เมตตา)

ความรักชนิดนี้เป็นความรักที่อยากเห็นผู้อื่นมีความสุข เมื่ออยากเห็นเขาเป็นสุข ก็อยากทำให้เขาเป็นสุข เมื่อทำให้เขามีความสุขได้ ตัวเองก็ย่อมเป็นสุขด้วย จึงเป็นความรักที่พร้อมจะให้ เช่น สมัยหนึ่ง อหิวาต

กะโรคระบาดหนักในเมื่อราชฤกษ์ เมื่อหิวอดกโรจจับเศรษฐีและภรรยา เขาทั้งสองมีหน้าองด้วยน้ำตา มองดูบุตรอยู่ใกล้ๆ พลังกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย การหนีโรคนี้นี้ ทว่าต้องพึ่งฝารือนไป เจ้าจงทำอย่างนั้นเถิด อย่าได้ห้วงพ่อแม่เลย เมื่อยังไม่ตายก็จงกลับมาบุตรพัยที่พ่อแม่ฝั่งไว้ แล้วเลี้ยงชีพต่อไป” เด็กน้อยเชื่อ มารดาและบิดา และพึ่งฝารือนหนีไป

ความรักชนิดนี้ที่อยากให้ผู้อื่นมีความสุข หรืออยากเห็นเขามีความสุข อย่างที่เรียกว่าปรารถนาดี เมื่อรักใคร ก็อยากให้คนนั้นมีความสุข อยากให้เขามีความสุข และอยากทำทุกอย่าง เช่น กุลบุตรชาวเมือง พาราณสีคนหนึ่ง ปรนนิบัติมารดาบิดาผู้มีตาบอดทั้งคู่อยู่อย่างกตัญญูกตเวที ต่อมามารดาบิดาของเค้าขอร้อง ให้เขาแต่งงานเพื่อมีคนมาช่วยแบ่งเบาภาระในบ้าน เขาปฏิเสธหลายครั้ง แต่ในที่สุดพ่อแม่ก็นำสตรีสาวนาง หนึ่งมาให้เป็นภรรยาเขา และต่อมาด้วยความที่สะใภ้ไม่ชอบพ่อแม่สามีจึงยุยงให้กุลบุตรเกลียดพ่อแม่ จน กุลบุตรคล้อยตามภรรยา จึงได้วางแผนสังหารบิดามารดา โดยนำคนทั้งคู่ใส่เกวียนโดยอ้างว่าจะพาไปเยี่ยม ญาติ และเมื่อถึงกลางทาง ก็แกล้งทำเป็นเสียดของโจรป่า และได้ทุบตีบิดามารดา ด้วยความรักที่มีต่อบุตร จึงได้กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย พ่อแม่แก่แล้ว เจ้าจงรักษาตัวให้ปลอดภัยเถิด ไม่ต้องเป็นห่วงพ่อแม่” ขณะที่บิดา มารดากำลังร้องอยู่นั้นเขาก็ทุบตีจนตายแล้วทิ้งทั้งคู่ไว้ในดง เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นความรักของพ่อแม่ที่มีต่อ บุตร อยากให้บุตรมีความสุข หรือที่เรียกว่าปรารถนาดี (พระมหาทวิ มหาลัญญา 2553 : 131-132)

2.4 เศรษฐศาสตร์กับความรัก

แม้ความรักจะไม่มีอัตราแลกเปลี่ยน หรือระบบประเมิน คุณค่าชัดเจนเหมือนอย่างทรัพย์สินเงินทอง หากความรัก ก็วางอยู่บนหลักเศรษฐศาสตร์ที่เกิดจากการให้และการ ตอบแทนและเป็นเช่นนี้มานับ นานทั้งก่อนการนิยามความรักที่ปราศจากคตินหาราคะตามทัศนคติของปราชญ์เพลโต ขงจื้อ พระพุทธเจ้า หรือ แม้แต่พระเยซูคริสต์ ความรักที่ไม่ต้องการรักตอบ หรือ ความรักข้างเดียวอาจไม่ใช่ความรักสำหรับมนุษย์ เพราะ ความรักที่วุ่นวายทำให้มนุษย์ต่างหุดสับสนทอต่อผ่านพ้น หุด การเพิ่มประชากรและปฏิเสธหน้าที่ความ เป็นพลเมือง หรือหากความรักเช่นนี้ยังคงดำเนินไปเรื่อยๆ ก็จะไม่สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า ‘มนุษย์’ อีกต่อไป ความรักจึงต้องการการ ‘ตอบแทน’ ทั้งในสังคมฆราวาส ที่แม่บ้านต่างตอบแทนความขยันขันแข็งของพ่อบ้าน ด้วยการมีลูก หรือสังคมชั้นสูงที่แสดงให้ค่าตอบแทนความรักด้วยของแพงของมีค่า

สำหรับคู่แต่งงาน เศรษฐกิจนอกบ้านจึงเกี่ยวโยงกับในบ้านไม่เฉพาะแต่เรื่องเงินๆ ทองๆ ด้วยเหตุนี้เอง ความรักจึงมีส่วนผสมของความใคร่ ความปรารถนาในอีกฝ่ายหนึ่ง ความรักแบบพ่อแม่ก็หลักหนีหลัก เศรษฐศาสตร์ไปไม่พ้น ไม่เว้นแม้แต่พ่อแม่อีกนับล้านบนโลก ที่เลี้ยงดูอุ้มชูบุตรหลานด้วยความรัก ก็ยัง ต้องการตอบแทน ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะในประเทศที่ยังไม่เจริญทั้งหลาย การมีลูกก็ คือ การ ลงทุนกับลูก โดยที่วันหนึ่งลูกจะคอยดูแลพวกเขา (พวงศักดิ์ เตียรณสกุล 2555 : 40-43)

2.5 ความรักสันติภาพและความรุนแรง

มักมีข่าวอาชญากรรมในกลุ่มเยาวชนเสมอๆ เช่น การแต่งงานก่อนวัยอันควร การทำแท้ง การฆาตกรรม การข่มขืน การทำร้ายร่างกาย เป็นต้น ซึ่งเป็นความรุนแรง ที่เกิดมาจากเหตุผลของความรัก ทั้งที่จริงแล้วความรักควรจะนำไปสู่สันติภาพของมวลมนุษย์มากกว่า

ความรักหากจะกล่าวอย่างกว้างๆ แบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ คือ ความรักต่อตนเองหนึ่ง และความรักต่อคนรอบข้างอีกหนึ่ง ซึ่งถ้าหากเรารักตนเองแน่นอนว่าเรากำลังรักสิ่งประกอบสร้างที่เกิดขึ้นมาเป็นเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมีอยู่ถึง 3 ใน 4 ของร่างกายเรา ดังนั้นเมื่อเรารักตนเองก็แสดงว่าเรารักน้ำในตนเอง เมื่อเป็นดังนี้เราก็ควรจะรักน้ำในแม่น้ำลำคลอง น้ำในทะเลมหาสมุทร น้ำที่กลายเป็นไอ เป็นความชื้น เป็นหมอกเป็นเมฆ และน้ำในร่างกายของบุคคลอื่นเช่นกัน

ความรักระดับปัจเจกชน (Individual) หมายถึงความรักของบุคคลที่เป็นพื้นฐานของชีวิต เช่น รักพ่อรักแม่ ญาติพี่น้อง รักเพื่อน รักเพศตรงข้าม รักสัตว์เลี้ยง รักต้นไม้ ถือเป็นความรักระดับกิเลส มีการปรุงแต่งของอารมณ์ ซึ่งเราทุกคนสัมผัสอยู่ตลอดเวลา รักระดับนี้จะมีการผสมเจือปนกิเลส ทำให้ความรักคลุมเครือหลากหลาย และไวต่อความรู้สึก สามารถที่จะพลิกตัวเองไปสู่ความดีงาม หรือความเลวร้ายได้ในบัดดล เส้นขีดคุณค่าเป็นเพียงมุมมองความรู้สึกที่มีต่อความรักเท่านั้น ซึ่งความรักระดับนี้ในปัจจุบันกำลังถูกบิดเบี้ยวและถูกนำไปใช้อย่างขาดสติเท่าทัน มักใช้อารมณ์เข้าไปตัดสินจึงเป็นที่มาของความรุนแรงรูปแบบต่างๆ ในสังคมตามที่เห็นข่าวต่างๆ เช่น การฆ่าภรรยาตนเองเพราะกลัวนอกใจ การลักพาตัวแฟนสาวไปกักขัง การทำร้ายอีกฝ่ายเพราะความหึงหวง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการแสดงแบบหลงผิด เช่น เลี้ยงลูกแบบตามใจลูกมากโดยแอบอ้างความรักเป็นต้นเหตุ จนทำให้ลูกทำอะไรไม่เป็น เอาแต่ใจตนเองเป็นปัญหาของสังคม (ธวัฒน์ชัย เฟื่องพินิจ 2548 : 2-3)

3. วิเคราะห์ปรัชญาความรักที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง The Classic

3.1 ข้อมูลทั่วไปของภาพยนตร์

THE CLASSIC ผลงานของควากแจยองผู้กำกับมากฝีมือผู้เคยสร้างความประทับใจล้นหลามจากภาพยนตร์เรื่อง My Sassy Girl และส่งนางเอกสาวจวนจีฮุนจนโด่งดังมาแล้วทั่วเอเชีย

3.1.1 ตัวละคร

รุ่นพ่อแม่

ซังจูฮี

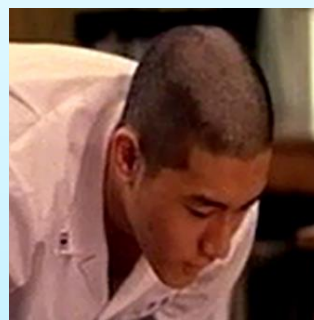
เป็นผู้หญิงเรียบร้อย เป็นลูกสาวของ สส. และพ่อของเธอได้จับหมั้นกับแตชู แต่เธอกลับรักกลับจุนฮาผู้ชายที่ฐานะด้อยกว่าและไม่เหมาะสมกัน

โอบุนฮา

ชายหนุ่มผู้มีความอบอุ่น เขารักกับจูฮี แต่กลับมีอุปสรรคต่างมากมาย รวมทั้งผู้หญิงที่เขารักยังเป็นคู่หมั้นของเพื่อนเขา แม้จะเสียใจแต่เขาก็ยอมเสียสละให้ได้

ยุนแตชู

เป็นเพื่อนของจุนฮาและเป็นคู่หมั้นของจูฮี มีดีทั้งฐานะและหน้าตา เป็นคนรักอิสระ ไม่ชอบความรุนแรง และไม่ชอบต่อสู้หรือแย่งของๆใคร เคยเจ้าชู้มาก่อน แต่ก็รักจูฮี

รุ่นลูก

ยุ่นจีแฮ

เป็นลูกสาวของจูฮี เธอเป็นหญิงสาวผู้มีความร่ำรวย เป็นคนที่คอยเขียนอีเมลล์ให้ชยองอนกับชังมิน แต่กลับแอบชอบชังมินซะเอง

โอซองมิน

เป็นลูกชายของจุนฮา เป็นชายหนุ่มผู้อบอุ่น เป็นคนที่จริงจังกับงาน อยู่ชมรมละคร เป็นคนที่ทั้งชยองอนและจีแฮก็ต่างแอบชอบ แต่เขาก็กลับมีใจให้จีแฮ

กิมชยองอน

เป็นเพื่อนของจีแฮ และเป็นคนที่สั่งให้จีแฮเขียนอีเมลล์ให้ชังมิน เธอหลงรักชางมินมาก และยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มา

3.1.2 เนื้อเรื่องของภาพยนตร์

เริ่มเรื่องโดยการที่จีแฮนางเอกของเรื่องกำลังเก็บห้องอยู่แล้วโทรศัพท์ดังขึ้น เธอจึงไปรับโทรศัพท์ของชยองอน ชยองอนเป็นเพื่อนที่มาขอให้เธอเขียนอีเมลล์ให้ผู้ชายที่ชยองอนแอบชอบ นั่นคือชังมิน จากที่จีแฮเล่าเรื่องชยองอนที่มาขอให้เขียนอีเมลล์ให้ ภาพย้อนกลับไปในวันแรกที่จีแฮและชังมินเจอกัน จีแฮแอบถูกชะตากับชังมิน จึงแอบรำยมนต์ในใจให้ชังมินหันมามองเธอ ในที่สุดชังมินก็หันมามองเธอ ทำให้เธอหลบตาแทบไม่ทัน และคราวนี้ยังฝากให้ชยองอนมาชวนเธอไปพิพิธภัณฑท์อีก ทั้งๆที่รู้ว่าจะไปเป็นกวางขว้างคอชังมิน แต่เธอก็รับปากชยองอนว่า

เมื่อเธอกลับมาในห้องเห็นนกพิราบบินเข้ามาในห้องเธอ โลกนกพิราบออกไป หลังจากนั้นเธอก็เปิดจดหมายออกมาอ่าน ภาพตัดไปที่เรื่องราวในจดหมายและไดอารี่ที่อยู่ในกล่อง จดหมายที่อยู่ในกล่องนั้นเต็มไปด้วยข้อความสวยงาม ข้อความที่เป็นบทกวีที่จุนฮา และจูฮี แม่ของจีแฮเขียนจับกัน เมื่อจีแฮอ่านข้อความ

ในไคอารี่ทำให้ได้รู้เรื่องราวของจุนฮาและจูฮีแม่ของเธอเองในอดีต จุนฮาและจูฮีเจอกันครั้งแรกที่ต่างจังหวัดในช่วงปิดเทอม ฉากนั้นจูฮีนั่งเกยบนทุ่งหญ้า เนื่องจากจูฮียากไปบ้านผีสิง แต่ไม่มีใครยอมพาไป จึงทำให้จูฮีไปขอให้จุนฮาพาไป ทั้งคู่ก็ไปเที่ยวแล้วก็กลับออกมา

เมื่อทั้งคู่จะกลับจากบ้านผีสิง ฝนก็เกิดตกหนักขึ้นมาทำให้เรือถูกลมและฝนพัดปลิวไปและทั้งคู่ก็ต้องเดินกลับ แต่ระหว่างทางจูฮีเกิดสะดุดล้มและขาแพลง จุนฮาแสดงความเป็นสุภาพบุรุษโดยการที่จูฮีขึ้นหลังแล้วแบกเธอกลับมาพักที่เพิง ทั้งยังหาผ้ามาให้เช็ดหน้า ทั้งยังไปหาแดงโมมาให้กิน เมื่อฝนเริ่มซาลง จุนฮาก็แบกจูฮีไปเรื่อยๆระหว่างทางนั้น ทั้งคู่ได้หยุดดูหิ่งห้อย จุนฮาได้จับหิ่งห้อยให้จูฮี เมื่อเดินมาเรื่อยๆทั้งคู่เจอเรือ จึงได้พายเรือกลับมา ก่อนจะถึงฝั่ง จูฮีได้ถอดสร้อยให้จุนฮาเพื่อเป็นการตอบแทนที่แบกเธอมา และจับหิ่งห้อยให้เธอ เมื่อจูฮีขึ้นฝั่งมา ก็มีคนงานในบ้านมารับตัวจูฮีไป ส่วนจุนฮานั้น โคนปู่ของจูฮีตบหน้า ที่พาลูกสาวคนเดียวของ สส. ไปตากแดด ตากฝน

หลังวันนั้นที่จูฮีไปตากฝนเธอก็ป่วยหนักอยู่สองสามวัน จากนั้นก็ถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลใหญ่ในกรุงโซล “ หลังจากที่เรากลับมาจากชนบท เธอแข็งแรงขึ้นและก็มีความสุขมากขึ้นด้วย ” แต่เธอก็ให้จุนฮาฟังเมื่อเปิดเทอม เมื่อจูฮีเริ่มมีความรักเธอก็ดูแข็งแรงขึ้นและมีความสุขมากด้วย จุนฮาได้ทราบข่าวว่าจูฮีดีขึ้นก็โล่งใจและยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อนึกถึงจูฮี

แต่เธอยังคงมาขอให้จุนฮาเขียนจดหมายถึงจูฮีคู่หมั้นของตัวเองให้ จุนฮาก็เขียนให้โดยที่ไม่ได้บอกว่าเป็นตัวเองนั้นรู้จกกับจูฮีแล้ว มีหลายอย่างที่จุนฮาอยากจะบอกจูฮีด้วยตัวเอง เมื่อจุนฮาเขียนจดหมายให้แดซูเสร็จ แดซูก็ได้คิดเป็นเพลงให้จุนฮาทายมาว่าเป็นเพลงอะไร นั่นแสดงให้เห็นว่าแดซูเป็นคนร่าเริงสนุกสนานไม่ค่อยจะเครียดกับอะไร หลังจากนั้นไม่กี่วันแดซูก็ได้รับบัตรเชิญงานแสดงของโรงเรียน ซึ่งงานนี้จูฮีจะแสดงเดี่ยวเปียโนด้วย แดซูจึงมาชวนให้จุนฮาไปด้วย ในงานนี้มีนาฮีเพื่อนสนิทของจูฮีเป็นพิธีกรด้วย

พอถึงงานทุกคนเฝ้ารอการแสดงเดี่ยวเปียโนของจูฮี จูฮีขึ้นมาเล่นเปียโน พอเล่นจบ ทุกคนปรบมือให้ โดยเฉพาะจุนฮาลุกขึ้นปรบมือให้จูฮีอย่างออกนอกหน้า หลังจากงานจบจูฮีก็อยู่กับครอบครัวทำให้จุนฮา ไม่ได้ให้ดอกไม้ที่เตรียมไว้ให้จูฮี แต่จูฮีก็แอบมาพบจุนฮาแปะหนึ่ง เมื่อทั้งคู่เจอกันก็ต่างยิ้มด้วยความดีใจและทั้งคู่ได้คุยกันมีใจความดังนี้

จูฮี : ขอบคุณนะ (ขอบคุณดอกไม้ที่จุนฮาให้)

จุนฮา : ยินดีด้วยนะ ข้อเท้าคุณ

จูฮี : ดีแล้วค่ะ

จุนฮา : ผมเป็นห่วงคุณมากเลยนะ แล้วก็ชอบที่คุณเล่นเปียโนด้วย

จูลี : ฉันดีใจมากแล้วค่ะ ชอบคุณที่เป็นห่วงนะ ฉันต้องรีบไปแล้ว

ญาติๆรออยู่ นี่ฉันแอบหลบเขาออกมา

ฉันเกือบลืมบอกไปหิ้งห้อยตัวนั้นยังอยู่นะ ฉันกับมันแข็งแรงดีทั้งคู่

(พูดเสร็จแล้วจูลีก็วิ่งกลับไป)

หลังจากจูลีรีบวิ่งกลับไป จุนฮาดีใจมากกระโดดโลดเต้นจนคนรอบข้าง งง

ตัดฉากกลับมาที่ปัจจุบันจีแฮอ่านหนังสืออยู่ใต้ต้นไม้ และกำลังเก็บของและลูกไปเกลอริที่นัดชวยอนกับซังมินไว้ ที่เกลอริมีฉากที่ รูปภาพบัง เหมือนมีอะไรคอยขวางจีแฮกับซังมินอยู่ เมื่อเจอหน้าจีแฮชวยอนกล่าวทันทีว่า “เราพนันกันไว้ว่าเธอจะไม่มาหรือว่ามา ฉันทายว่าเธอจะมา ส่วนซังมินทายว่าเธอไม่มา ซังมินคุณต้องเลี้ยงข้าวแล้วนะ” เป็นประโยคที่มีความนัยให้จีแฮคิดว่า ซังมินชวนเธอไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้อยากให้เธอมาจริง เป็นความหมายแฝงที่ชวยอนทิ้งไว้ให้จีแฮคิด หลังจากที่ทั้งสามคนได้ไปดูผลงานศิลปะในเกลอริเสร็จแล้วก็ไปดูละครเวทีกันต่อ ชวยอนนั่งกลางคันระหว่างจีแฮและซังมิน ทั้งยังขบไหล่ซังมินอยู่ตลอดเวลา หลังจากที่ดูละครเวทีเสร็จ จีแฮบอกว่าฉันขอกลับก่อนนะ แต่ซังมินร้องไว้ โดยอ้างว่าน่าจะไปกับข้าวด้วยกันก่อน มีจีแฮไปด้วยน่าจะสนุก แต่ชวยอนกลับตอบแทนจีแฮว่า “เสียใจ จีแฮเค้าพูดคำไหนคำนั้น นี่จีแฮ ซังมินเค้าก็ชวนไปอย่างนั้นแหละ เธอเคยเห็นเค้าดีกับใครอย่างนี้ไหมล่ะ ที่เค้าดีกับเธอเพราะเห็นว่าเธอเป็นเพื่อนฉันหรือหน้า แต่เธอไปเถอะ ฉันอยู่ได้” พร้อมกับผลักไหล่ให้จีแฮไปได้

ตอนจีแฮเดินออกมาตามทางเดิน ซังมินโผล่มาจากหน้าต่าง มาบอกว่า...

ซังมิน : เดี่ยวครับ ผมมีของขวัญมาสองชิ้น คุณจะได้ไม่เหงาใจ

จีแฮ : (ยื่นลังเล)

ชวยอน : แหม ก็นี่จีแฮต้องนอนไม่หลับแน่เลย เธอเคยเห็นซังมินเค้าดีกับใครแบบนี้ป่าวล่ะ

ที่เค้าให้เพราะเห็นเธอเป็นเพื่อน ถ้าไม่เพราะฉัน เธอไม่มีวันได้ของหรือกะ

จีแฮ : (มองหน้าแบบแข็ง ๆ)

ซังมิน : คุณเลิกไปสิครับ (พร้อมส่งซิกให้เล็กลงสือเหลือง)

จีแฮเดินถือกล่องออกมา ชวยอนวิ่งตามมา

ชวยอน : จีแฮ โทษนะจีแฮ ฉันชอบชิ้นที่เธอเลือกมากกว่า เราแลกกัน ตกลงนะ

(ดึงกล่องของขวัญเปลี่ยนกับจีแฮ) ไปล่ะ

จีแฮกลับมายังห้องและนอนเข่าก่อกอง สงสัยว่าเป็นอะไร สุดท้ายก็เปิดกล่องออกดู และอ่านการ์ดที่ ชังมินเขียนข้างในเขียนว่า “เมื่อพระอาทิตย์สาดส่องที่ทะเล ผมคิดถึงคุณ เมื่อพระจันทร์สาดแสงในฤดูใบไม้ผลิ ผมคิดถึงคุณ” จีแฮโทรไปบอกชวยอนว่าชังมินเขียนอะไร ชวยอนจึงบอกว่า “ตายแล้ว เจ้าหวานขนาดนั้น เลยหรอเนี่ย ชังมินคงชอบฉันถึงขั้นเพื่อแล้วนะเนี่ย วันพรุ่งนี้เธอเรากลับมาให้ฉันนะ อย่าลืมละ” จีแฮตอบว่า “ได้” จีแฮคิดว่าเธอไม่มีเหตุผลที่จะต้องไปพบหน้าชังมินอีกแล้ว

หลังจากวางโทรศัพท์ จีแฮก็อ่านไดอารี่ของจุนฮาต่อ ตัดฉากกลับมาที่จุนฮากำลังเขียนจดหมายให้ แตะชวยอน และอาจารย์ก็สั่งให้ไปนำอุจระมาตรวจพยาธิ แล้วทุกคนก็ต้องไปเอาอุจระมาใส่ซองให้อาจารย์ เป็นฉากที่ตลก พอจีแฮอ่านไดอารี่มาถึงตรงนี้ ก็ชวนให้จีแฮอยากเอาเขียนขึ้นมา

ต่อมาเป็นฉากที่แตะชวยอนจุนฮากำลังวิ่งที่สนาม แตะชวยอนบอกจุนฮาว่าจะวิ่งหลบตา ให้จุนฮามองทางให้ ระหว่างที่วิ่งหลบตานั้น แตะชวยอนบอกให้จุนฮาฟังว่าพ่อของตนได้จัดการให้คนไปให้จุนฮีที่ศูนย์พัฒนาการ ให้จุนฮาไปด้วยกัน เพื่อจะได้สาวติดไม้ติดมือมาสักคนหนึ่ง

เมื่อถึงศูนย์พัฒนาการแตะชวยอนแนะนำให้จุนฮารู้จักกับจุนฮีและนาฮี เพราะเค้าไม่รู้มาก่อนว่าจุนฮากับจุนฮีรู้จักกันแล้ว ที่ศูนย์พัฒนาการมีการเดินโพก้าเป็นการเดินพื้นเมืองทุกคนในวงต้องวนมาเจอกันหมด เมื่อถึงตอนที่จุนฮามาเจอกับจุนฮี ทั้งคู่ดีใจมาก และทั้งคู่ก็ได้บอกคิดถึงกัน เมื่อเดินรำเสร็จทั้งจุนฮา จุนฮี แตะชวยอน และนาฮียกก็เดินกลับบ้าน เดินซักพักหนึ่งแตะชวยอนให้แยกย้าย แตะชวยอนจะไปส่งจุนฮีที่บ้าน ส่วนนาฮีให้จุนฮาเป็นคนเดินไปส่ง จุนฮาก็เดินไปสักพักหนึ่ง แล้วพอนาฮีเผลอ จุนฮาก็แอบหนีกลับไปหาจุนฮี ทั้งสองดีใจมากที่ได้เจอหน้ากัน จุนฮีวิ่งลงไปหาจุนฮา ทั้งสองโผล่เข้ากอดกันด้วยความดีใจ ทั้งฉากบอกคิดถึงกันตอนเดินโพก้าและฉากที่ทั้งคู่โผล่เข้ากอดกันที่หน้าบ้านจุนฮี ทั้งสองฉากนี้เป็นฉากที่น่ารักมาก ดูแล้วหัวใจพองโต

ตัดฉากกลับมาที่ยุคปัจจุบันทุกคนกำลังเล่นดนตรีอยู่ จีแฮมาสาย จึงเคาะช่องเข้ามา พอเตรียมเครื่องเสร็จแล้ว คนอื่นก็เล่นเพลงนั้นจบแล้ว แล้วก็แยกย้ายกันออกไป หลังจากนั้น ชวยอนก็เข้ามา เพื่อมาเอาการ์ดเมื่อซ้อมดนตรีเสร็จจีแฮออกมานอกตึกและฝนตกพอดี พอดีเห็นเหมือนชังมินวิ่งมาจึงหันหน้าหนี และกำลังจะค่อยๆเดินออกไปจากร่มไม้ตรงนั้น แต่พอดีชังมินหันมาเห็นพอดี เขาจึงถามว่า “จีแฮหรอ” จีแฮหันมาสวัสดิ์ ชังมินจึงถามจีแฮว่าจะไปไหนและอาสาจะไปส่งเอง ชังมินมีร่มพิเศษซึ่งก็คือเสื้อแจ็คเก็ตของเขา นั่นเอง ทั้งคู่วิ่งไปฝ่าสายฝนไปห้องสมุดกัน จีแฮคิดในใจว่าห้องสมุดน่าจะอยู่ไกลกว่านี้

ตัดฉากกลับไปอดีตแตะชวยอนจุนฮากำลังเข้าแถวกันอยู่และทั้งคู่ก็คุยกัน แตะชวยอนให้ฟังว่าจุนฮีไม่ตอบจดหมายของตนมาเลย แล้วก็ป่วนไป เพื่อนนักเรียนคนอื่นก็มาช่วยกันห้าม ตอนเย็นแตะชวยอนมาดักจุนฮีที่

บ้านเพื่อเอาดอกไม้มาให้ แต่จู่ก็ไม่มีท่าทางดีใจเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ชูปอกว่าตนชอบจู่และขอให้จู่เขียนจดหมายหาตนบ้าง และก้มไปจูบหน้าผากจู่ หลังจากนั้นก็เดินออกไป

ฉากต่อมาที่หน้าบ้านจู่ จู่กับจุนฮาวิ่งมาด้วยกันสองคน จุนฮาจะจูบจู่ จู่ผลักออก ทั้งสองนั่งลงพร้อมชบกันและคุยกันเรื่องแดชู “ที่เค้าใช้ไม่ได้เพราะเค้าดีเกินไป แดชุน่ะรอจดหมายคุณอยู่นะ” จู่ตอบกลับไป “เรื่องของเราไม่มีทางเป็นไปได้เลย มีทางที่จะทำอะไรได้หรือ” จุนฮาตอบว่า “เวลาจะช่วยได้” จู่นั่งชบไหล่จุนฮา “ฉันจะไม่พบหน้าคุณหรือไม่พบแดชูอีกต่อไป ฉันพูดจริงนะ ฉันไม่ขอพบใครเลยซักคน”

ฉากโรงเรียน มีรถมาจอด แดชูเดินลงมาจากรถ มาสายจึงโดนรุ่นพี่ทำโทษ ทั้งยังแต่งตัวผิดระเบียบด้วย รุ่นพี่เลยพาไปเรื่อยๆเลย ทั้งแดชูและจุนฮาโดนพาจนกันตาย จึงไปนอนเอาตุตตากกลมและคุยกันเรื่องจู่ จึงเล่นให้จุนฮาฟังว่าได้เอาดอกไม้ไปให้จู่ที่บ้าน แต่จู่กลับไม่รู้สึกละเลย จุนฮาไม่สบายใจจึงได้ไปที่บ้านจู่แต่จู่ก็ไม่ยอมออกมาพบกับจุนฮา จุนฮาจึงได้แต่ทิ้งจดหมายเอาไว้ ตัดกลับมาที่ฉากปัจจุบัน จีแอนำจดหมายอันนั้นที่พับเป็นรูปหัวใจขึ้นมาดู “태양이 바다에 미광을 비추면 나는 너를 생각한다. 희미한 달빛이 샘물 위에 떠 있으면 나는 너를 생각한다.” แปลว่า “เมื่อพระอาทิตย์สาดส่องบนน้ำทะเล เมื่อนั้นผมคิดถึงคุณ เมื่อพระจันทร์สาดแสงในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อนั้นผมคิดถึงคุณ” และคิดในใจว่าคูนๆเหมือนของซางมินเลย

ภาพตัดมาในอดีต จุนฮามาดีกรอและเข้าไปหาจู่ ขณะนั้นฝนกำลังตกหนักจู่จึงบอกให้จุนฮาถือร่มกลับไป จะได้ไม่เปียกฝน จุนฮาไม่ฟังวิ่งตามจู่กลับไปบ้านและเปิดไฟกระพริบๆที่บ้าน จู่เดินมาจากข้างหลัง จึงบอกว่าคนหน้าโง่อยากตายรีไรง เดียวก็โดนไฟดูดตายหรือ พร้อมทั้งกำลังจะเดินหนีไป จุนฮาจึงดึงแขนไว้ และบอกให้คุยกันดีๆก่อน จู่สะบัดแขนพร้อมทั้งวิ่งหนีไป และเดินกลับมาหาจุนฮาใหม่

วันต่อมาจู่คุยกับแดชู แดชูยืนอยู่ที่หน้าต่างจุนหาเดินมาหาพร้อมยื่นจดหมายให้ แต่ชูปอกว่าไม่ต้องการแล้ว เพราะรู้สึกรู้ว่าจู่ไม่ได้มีใจให้ ต่อไปแดชูจะเป็นคนเขียนจดหมายเอง และบอกความจริงกับจู่ตอนนี้เป็นโอกาสดี เพราะจู่ไปตากฝนไม่สบายมาก ตอนนี้นอนรักษาตัวอยู่โรงพยาบาล ขณะนั้นเองอาจารย์ก็เรียกโอจุนฮาไปรับยาถ่ายพยาธิมากิน ต้องกินทั้งหมด 32 เม็ด เพราะว่ามีพยาธิครบทุกชนิดเลย เหตุการณ์นี้จะเห็นได้ว่า แม้แดชูจะเป็นคนขี้เล่นและร่าเริง แต่พอถึงเรื่องความรัก เขากลับกลายเป็นคนที่มีความจริงจังขึ้นมาทันที เขาตั้งใจจะไปบอกความจริงแก่จีแฮด้วยตนเอง

จุนฮาแอบมาหาจู่ที่โรงพยาบาล จู่เห็นหน้าจุนฮาก็รีบเอาผ้าห่มมาปิดหน้า เพราะตนยังไม่ได้ล้างหน้า จู่จึงถามว่ารู้ได้ไงว่าตนอยู่ที่นี่ ฝ่ายจุนฮาตอบว่าแดชูบอก จู่หัวเราะที่จุนฮากินยาถ่ายพยาธิไป 32 เม็ด

ทั้งสองหัวเราะกัน แล้วจุนฮาถามว่าเตชูพูดอะไรอีกไหม จูฮีสตอบว่า “เตชูพูดแค่นั้น และเงิบไปพักใหญ่ หลังจากนั้นก็กลับไป” จุนฮาขอโทษที่ทำให้จูฮีสต้องป่วย เค้ายังบอกอีกว่า “ นอกจากเรื่องรักคุณแล้ว ผมไม่เก่งอะไรเลย” แล้วบอกจูฮีสว่าจะบอกเรื่องของคนกับจูฮีสให้แต่จูฮีสจะได้สบายใจกันทั้งสองฝ่าย” ระหว่างนั้นเอง มีเสียงคนเดินเข้ามา คือพ่อของเตชู จุนฮาจะแอบย่องออกจากห้อง แต่ย่องผิดไปเข้าตู้เสื้อผ้า

ในฉากที่จุนฮาบอกความจริงจุนฮาบอกให้เตชูกำหมัดขึ้นมา และชกตน แต่เตชูบอกว่าตนไม่ชอบต่อยตีกับใครและไม่ชอบถูกใครตีด้วย จุนฮาจึงโผล่ขึ้นมาว่าฉันชอบจูฮีส ต่อยฉันเลย ต่อยฉันสิ เตชูก็เลยกินหัวเราะหนีไป แต่แล้วก็ล้มลง จุนฮาเดินเข้ามาดูถามว่าเป็นอะไรไร้ปาว แต่เตชูลุกขึ้น และบอกกับจุนฮาว่าอย่าให้พ่อของคุณเห็นสร้อยเส้นนั้น ถ้าพ่อเห็นพ่อจะ โกรธ เพราะสร้อยเส้นนั้นเป็นสร้อยที่พ่อของคุณซื้อให้จูฮีสตอนวันเกิดของเธอ และเตชูยังให้จุนฮาเขียนจดหมายหาจูฮีสได้ในชื่อของคุณ ทางฝั่งพ่อแม่จูฮีสและทางฝั่งพ่อแม่ของคุณจะได้ไม่ว่า แม้เตชูจะผิดหวังกับความรัก แต่ก็ยังมีความเป็นห่วงเพื่อน เดือนเพื่อนว่าอย่าให้พ่อของคุณเห็นสร้อยเส้นนั้น

ระหว่างปิดเทอมนั้น จูฮีสและจุนฮา ก็เขียนจดหมายหากันตลอด ฝ่ายเตชูก็มาสารภาพกับจูฮีสว่าตนไม่ใช่คนเขียนจดหมายเอง หากแต่เป็นจุนฮาเขียน จูฮีสยังบอกกับจุนฮาว่า จุนฮาใจร้ายมากที่ไม่ยอมบอกกับเธอแต่แรก ยิ่งอ่านจดหมายพวกนั้น ก็ยิ่งคิดถึงจุนฮามากขึ้น เตชูยังแนะนำอีกว่าให้จุนฮาเขียนจดหมายในนามเตชู พ่อกับแม่ของจูฮีสจะได้คิดว่าเตชูเป็นคนเขียนจดหมายหาจะได้ไม่ห้ามติดต่อกัน โดยพ่อของเตชูก็ได้คิดว่าจูฮีสนั้นคบกับเตชูอยู่ เตชูสนับสนุนให้จุนฮาคบกับจูฮีส ไม่ได้ว่าอะไร แม้ตนเองจะต้องเสียใจ แต่ก็ยอมออกหน้าเพื่อให้จุนฮาได้เขียนจดหมายหาจูฮีสได้สะดวกขึ้น

จากนั้นทั้งคู่ก็เขียนจดหมายหากัน โดยจูฮีสบอกกับจุนฮาว่า ถ้าเธอขออนุญาตพ่อแม่ไปเที่ยวบ้านคุณปู่ได้ เธอจะโทรเลขบอกจุนฮา แต่แล้วโชคกลับไม่เป็นใจ จดหมายฉบับหนึ่งถูกตีกลับไปที่บ้านเตชูความจริงแตก และเตชูก็ถูกพ่อทำโทษ ด้วยจูฮีสนั้นก็ไม่ได้ไปบ้านคุณปู่ ปิดเทอมฤดูหนาวผ่านไปแล้วแต่ความหวังของจุนฮากลับไม่เป็นความจริง

เปิดเทอมมา เมื่อเตชูเจอจุนฮา เตชูจึงเข้มงวดออกมาจากเอาจุนฮาแล้วถามจุนฮาว่านี่อะไร จุนฮาตอบว่าเข้มงวด แต่เตชูบอกว่า “ไม่ใช่หรอก นี่คือไส้ ไอ้ไส้นี้มันชอบตีฉัน ความจริงพ่อก็ไม่อยากตีฉันหรอก แต่ไส้เลวนี้มันชอบตีฉัน นายว่าฉันควรจัดการกับมันอย่างไรดี” จุนฮาจึงบอกว่า ถึงตาย เตชูถามกลับ “แล้วจะให้ตายยังไง ซ้ำๆทรมาน หรือให้มันอดอาหาร หรือกรอกยานอนหลับ” จุนฮาตอบว่า “รัดคอมันเลยดีกว่า” เตชูตอบกลับไปว่า “ไอ้เดียสุดบรรเจิดเลย” และออกจากห้องไปเตชูบอกว่า “เออ...จุนฮา คุณฉลาดจริงๆด้วย

นะ” จุนฮามองตามหลังไปอย่าง งงๆ พอถึงเวลาเข้าแถวทุกคนกำลังเข้าแถวกันอยู่ในวันที่แดดร้อนมากๆ ตอนนั้นเองแดซุแกลิ่งเป็นลมและมีนักเรียนมาช่วยกันแบกไปห้องพยาบาล ในห้องพยาบาลไม่มีใครอยู่แดซุจึงได้ที ทำป้าย แล้วเอาเข็มขัดผูกคอตนเองในห้องพยาบาล หลังจากนั้นไม่นาน จุนฮาเข้ามาพบ จึงตะโกนร้องให้คนช่วย และตะโกนใส่ร่างแดซุที่เคঁากอดอยู่ว่า “แดซุ ไอคอนทุเรศ แกมันทุเรศ แดซุอดทนไว้นะ แดซุฉันให้แกมาเข็มขัด ไม่ใช่ฆ่าตัวเองแบบนี้ แดซุ” จุนฮายังคงตะโกนอยู่อย่างนั้นพร้อมทั้งร้องให้ กอดร่างแดซุแน่นจนมีคนเข้ามาช่วยกันนำร่างแดซุออกจากเข็มขัด และนำส่งโรงพยาบาล

ที่โรงพยาบาลจุนฮานั่งเฝ้าแดซุอยู่ ขณะนั้นเองจูฮีก็เดินเข้ามาเยี่ยม พอเห็นหน้าจุนฮาก็เดินออกไปร้องไห้ จุนฮาจึงเดินออกไปบอกจูฮีว่า “เข้าไปข้างในสิ มีคุณอยู่ด้วย แดซุคงดีขึ้น เข้าไปข้างในเถอะ” จูฮีตอบกลับมาว่า “เดี๋ยวฉันออกมา คุณรออยู่ตรงนี้นะ” จูฮีเดินเข้าไปในห้องพักรักษา แดซุกำลังหลับอยู่ จูฮีพูดกับแดซุว่า “แดซุ รีบๆหายนะ” และยังร้องไห้ไม่หยุด มีเสียงคนเดินเปิดประตู จูฮีจึงหันไปมองและเห็นว่าเป็นจุนฮา จุนฮาขมขื่นให้เธอ มองข้างหนึ่ง ไขว้หลัง เมื่อมองดูหน้าจุนฮาใกล้ๆแล้วจะเห็นว่าแม่จะยังขมขื่นอยู่ แต่ตากลับร้องไห้ มีเสียงเปิดประตูอีกครั้ง จูฮีหันไปมอง แต่ไม่เห็นจุนฮาแล้ว เห็นแต่เพียงสร้อยที่ตนเคยให้จุนฮาไว้ จูฮีจึงวิ่งออกไปตามหาจุนฮา แต่สิ่งที่เธอเจอนั้น กลับเป็นขบวนทหารที่กำลังเดินพาเธอ และมีประชาชน โบกธงต้อนรับ แต่กลับไม่เจอตัวจุนฮา จูฮีร้องไห้ ในใจหมดหวัง

ภาพตัดกลับมาในยุคปัจจุบัน ฉากร้านกาแฟ จีแฮได้รู้ความจริงจากคุณป้าที่ร้านกาแฟว่า วันนั้นที่ซังมินบังเอิญเจอเธอ จริงๆแล้วซังมินนั้นตั้งใจที่ร่วมไว้ที่ร้านกาแฟแล้ววิ่งไปหาเธอเพื่อพาเธอไปส่ง เมื่อรู้เช่นนั้นแล้ว จีแฮจึงได้นำร่มไปคืนให้ซังมิน โดยที่จีแฮก็วิ่งตากฝนเอาไปให้เหมือนกัน เมื่อไปถึง ซังมินกำลังจัดเตรียมฉากสำหรับละครเวทีอยู่ จีแฮมาถึงในสภาพเนื้อตัวเปียกปอน ซังมินจึงถามว่า “มีร่มมาด้วยทำไมตัวเปียกอย่างนี้ล่ะ” จีแฮตอบไปว่า “เพราะนี่มันไม่ใช่ร่มของฉัน ฉันเอามาคืนให้คุณ คุณทิ้งไว้ที่ร้านอาหาร แต่ไม่ใช่ฉันคนเดียวที่วิ่งตัวเปียก ทั้งที่มีร่ม จริงไหม” จีแฮเอาร่มขังใส่มือซังมินแล้วกำลังจะวิ่งออกไป ซังมินจึงบอกว่า “อย่าเพิ่งไป” จีแฮจึงหยุด ซังมินเดินเข้ามาข้างหลังแล้วพูดต่อ “ผมรู้สึกยังไง คุณคงรู้ คุณรู้หมดแล้วนะ ไซ้ ตอนที่ผมเห็นคุณวิ่งไปหลบฝน ผมเลยทิ้งร่มไว้ที่ร้าน แม้แต่วันซัอมละคร ผมอยากจะให้ของขวัญคุณ ผมก็ต้องซื้อมาสองกล่อง ถ้าหากว่าโชคชะตาเข้าข้างผม ผมคิดว่าคุณจะต้องเลือกกล่องที่ผมเขียนการ์ดเอาไว้ ผมกลัวเราจะห่างกันไป หากว่าผมพูดความในใจออกมา ที่อยากจะบอกว่าชอบคุณ ผมก็ไม่กล้า” จีแฮฟังแล้วก็ยิ้ม ได้แต่ตอบกลับไปว่า “แล้วฉันจะมาดูแลคุณนะ” แล้วก็วิ่งออกไป ตอนนี้ทั้งคู่ได้รู้ใจตัวเองแล้วว่ารู้สึกกันยังไง

ฉากต่อมาเป็นฉากที่โรงละครเวที โดยที่ชวยอนกับซังมินกำลังเล่นละครเวทีกันอยู่ ชวยอนยื่นแขนไปให้ซังมินดู พร้อมกับพูดว่า “คูชิ ฉันกรี๊ดขี้หมูตัวเอง ฉันเห็นคุณสองคนสารภาพรักกัน คุณรักเธอจริงๆนะหรือ” ซังมินตอบ “ผมซื่อสัตย์กับใจตัวเอง คนอย่างผมกลัวที่จะชบตากับทุกคน ถึงแม้หัวใจจะสับสน” ชวยอน “ฉันเชื่อคำพูดคุณได้หรือ ฉันจะถือว่าเป็นคำมั่นได้ใช่ไหม” ซังมินตอบ “ได้ซิ มีคนเดียวเท่านั้นแหละที่ใจผมรัก” ชวยอนถามต่อ “คนนั้นคือฉันใช่ไหมคะ” พร้อมโผล่เข้ากอดซังมิน ซังมินตอบว่า “ผมรักคุณ ผมสาบานผมรักคุณ” ชวยอนนอกรอบและพูดว่า “ฉันก็รักคุณค่ะซังมิน ฉันรักคุณที่สุดในโลก ซังมินของฉัน” พร้อมจูบซังมิน ซังมินได้แต่อึ้ง คนที่มาดูละครเวทีก็อึ้งด้วย ม่านปิดลง เมื่อม่านปิดลงซังมินคิดว่าชวยอนว่าทำละครเสียหายนหมดเพราะมาเปลี่ยนบทบาทแบบนี้ แต่ชวยอนบอกว่า “ฉันไม่ได้พูดตามบท ฉันรักคุณ ความรักสำคัญกว่าละครนะ ฉันรักคุณ” พร้อมเข้าไปกอดซังมิน ซังมินดึงตัวชวยอนออก ชวยอนจึงตบซังมิน ซังมินก็ตอบคืน คนดูก็งงมีเสียงตบอะไรกัน จีเสเลยตบมือเพื่อให้กลับเสียตบกันจากข้างในเวที

ตัดกลับมาที่ฉากเรื่องราวในอดีต หลังจากนั้นจุนฮาได้ตกลงไปเข้าร่วมสงครามเกาหลี ก่อนไปจูฮีได้เอาสร้อยไปให้จุนฮาที่รถไฟแต่จุนฮาไม่ยอมแม้แต่จะมองหน้าจูฮีเพราะกลัวทำใจไม่ได้ แต่จูฮีก็วิ่งตามรถไฟ และจุนฮาก็ใจอ่อน ยอมมารับสร้อย จูฮีมาส่งจุนฮากับแดซู ทั้งจูฮีและแดซูตะโกนบอกจุนฮาว่า “นายต้องกลับมานะ” จุนฮานั่งทรุดลงร้องไห้

ฉากต่อมาเป็นฉากที่สนามรบระหว่างที่จุนฮากำลังยิงอยู่ก็เห็นว่าเพื่อนถูกยิง และจุนฮาจึงเข้าไปดูเพื่อน แต่มีคำสั่งให้ถอยทัพ จุนฮาจึงวิ่งออกมา แต่แล้วเค้าก็สั่งแถวว่าสร้อยที่จูฮีให้ไว้หายไป จึงได้กลับไปเอาสร้อย ระหว่างที่วิ่งออกมา จุนฮาโดนระเบิด...

หลังจากจุนฮากลับมาจากสงครามแล้ว จูฮีได้นัดเจอจุนฮาที่ร้านอาหาร จุนฮาหลงมาจากรถแท็กซี่ พอมาเจอหน้าจูฮี จุนฮาพูดว่า “คุณยังสวยเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงเลย” จูฮีตอบว่า “อย่าเลย ฉันก็อายุมากแล้ว คุณล่ะ ลำบากมากไหม” แล้วจุนฮาก็ถามว่า “แดซูล่ะ เป็นไงบ้าง” จูฮีตอบว่า “เขากำลังสบายดี” จุนฮาพูดว่า “ทำไมคุณไม่แต่งงานล่ะ ฆมนะ แต่งงานแล้วนะ” จูฮียิ้มทั้งที่น้ำตาไหลแล้วก็บอกว่า “ฉันก็พอรู้ข่าว” จุนฮาพูดว่า “ผมมีเรื่องมากมายอยากเล่าให้คุณฟัง แต่เจอหน้าคุณจริงๆ ผมกับนี่ก็ไม่ออก” แล้วจุนฮาก็มองไปทางหนึ่ง พร้อมพูดมาเห็นตุ๊กตาเล่นเปียโนตัวนั้นแล้วนึกถึงจูฮี ทำให้จูฮีรู้ทันทีว่าจุนฮาตาบอด ด้วยความอายจุนฮาจึงบอกว่า “ผมขอตัวกลับก่อน” จุนฮาลุกและเดินออกจากโต๊ะไป จุนฮาเดินชนโต๊ะในร้านอาหารและล้ม จูฮีเดินเข้ามากอดและพาจุนฮาลุกขึ้น จุนฮาบอกว่าเลี้ยงชีวิตในสนามรบเพื่อเอาสร้อยมาคืนจูฮี จูฮีบอกว่า “อย่าคืนให้ฉันเลย มันเป็นของคุณนี่” พร้อมทั้งนำสร้อยสวมคืนให้จุนฮา หลังจากนั้นไม่นานจูฮีก็ได้

แต่งงานกับเตชูและไม่นานก็มีลูกซึ่งก็คือจิแอนนั่นเอง ฝ่ายจุนฮานนั้นก็แต่งงานหลังจากที่จูฮีแต่งงานกับเตชูไปแล้ว

หลังจากจูฮีแต่งงานกับเตชูได้สามปี ก็มีลูกซึ่งก็คือจิแอนนั่นเอง กลับมาที่แม่น้ำ ตอนจิแอนอายุได้ประมาณ 7 ขวบ จุนฮาก็ได้เสียชีวิตลง ก่อนเขาเสียชีวิต เขาขอเป็นครั้งสุดท้ายให้จูฮีเป็นคนไปขอร้องของเขา ลงในแม่น้ำนั้น และจูฮียังได้รู้อีกว่าจริงๆแล้วจุนฮาก็แต่งงานหลังจากที่จูฮีแต่งงานกับเตชูแล้ว และจุนฮาก็ฝากนาค่องที่ใส่จดหมายและไดอารี่มาให้จูฮีด้วย ฝ่ายจิแอนที่มากับแม่ก็รู้ถึงกินน้ำให้แม่ดู จูฮีร้องไห้พร้อมมองดูสายรุ้งที่ลูกสาวชี้ให้ดูด้วยความใจหายว่าบัดนี้ จุนฮาก็ได้จากเธอไปแล้วจริงๆตลอดการณณ์ แล้วภาพสายรุ้งในวันนั้น ก็ยังคงชัดเจนในความทรงจำของจิแอนจนถึงวันนี้ที่เขาเล่าให้ซังมินฟัง พอฟังจบ ซังมินก็หยิบสร้อยขึ้นมาสวมให้จิแอน ทั้งคู่มองหน้ากันด้วยความซาบซึ้งใจที่รักในรุ่นของตนเองได้สมหวัง

3.2 ผลการศึกษา

3.2.1 ปรัชญาความรักของเฟดรัส

พิจารณาจากตัวละครและฉาก

1) ฉากที่เตชูยืนอยู่ที่หน้าต่างจุนหาเดินมาหาพร้อมยื่นจดหมายให้ เตชูบอกว่าไม่ต้องการแล้ว เพราะรู้สึกที่จูฮีไม่ได้มีใจให้ ต่อไปเตชูจะเป็นคนเขียนจดหมายเอง และบอกความจริงกับจูฮี ตอนนี้เป็นโอกาสดี เพราะจูฮีไปตากฝนไม่สบายมาก ตอนนั้นอนรรักษ์อาศัยอยู่โรงพยาบาล ขณะนั้นเองอาจารย์ก็เรียกโอจุนฮาไปรับยาถ่ายพยาธิมากิน ต้องกินทั้งหมด 32 เม็ด เพราะว่ามีพยาธิครบทุกชนิดเลย เหตุการณ์นี้จะเห็นได้ว่า แม่เตชูจะเป็นคนใจดีและร่าเริง แต่พอถึงเรื่องความรัก เขากลับกลายเป็นคนที่มีความจริงจังขึ้นมาทันที เขาตั้งใจจะไปบอกความจริงแก่จิแอนด้วยตนเอง อันนี้ก็ตรงกับนิยามความรักของเฟดรัส ที่เขาบอกว่าความรักจะทำให้คนที่ฉลาดเวลาที่สุกกล้วยที่สุด

2) ฝ่ายจุนฮาแอบมาหาจูฮีที่โรงพยาบาล จูฮีเห็นหน้าจุนฮาก็รีบเอาผ้าห่มมาปิดหน้า เพราะตนยังไม่ได้ล้างหน้า จูฮีจึงถามว่ารู้ได้ไงว่าตนอยู่ที่นี่ ฝ่ายจุนฮาตอบว่าเตชูบอก จูฮีหัวเราะที่จุนฮากินยาถ่ายพยาธิไป 32 เม็ด ทั้งสองหัวเราะกัน แล้วจุนฮาถามว่าเตชูพูดอะไรอีกไหม จูฮีตอบว่า “เตชูพูดแค่นั้น และเจียบไปพักใหญ่ หลังจากนั้นก็กลับไป” จุนฮาขอโทษที่ทำให้จูฮีต้องป่วย เค้ายังบอกอีกว่า “ นอกจากเรื่องรักคุณแล้ว ผมไม่เก่งอะไรเลย” แล้วบอกจูฮีว่าจะบอกเรื่องของตนกับจูฮีให้แต่จูฮีจะได้สบายใจกันทั้งสองฝ่าย” ระหว่าง

นั่นเอง มีเสียงคนเดินเข้ามา คือพ่อของแดซู จุนฮาจะแอบย่องออกจากห้อง แต่ย่องผิดไปเข้าสู่เสื้อผ้า จะเห็นได้ว่าเรื่องนี้ก็ตรงกับที่เฟดริสบอกว่าความรักทำให้คนขลาดเขลากล้าหาญขึ้นมา จุนฮาเมื่อมีความรักก็กล้าหาญขึ้นมา กล้าที่จะไปบอกความจริงกับแดซู

3.2.2 ปรัชญาความรักของพอไซเนียส

พิจารณาจากตัวละครและฉาก

1) ความรักประเภทธรรมดา เป็นความรักที่มุ่งหวังเพียงความสุขของตนเอง ซึ่งพบได้ในชูยอนเพื่อนของจีแฮที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ความรักตอบแทน ไม่สนใจว่าใครจะมีความทุกข์อย่างไร อย่างฉากที่แกลลีย์ที่พูดให้จีแฮไม่ต้องไปทานข้าวด้วยกัน ก็แสดงให้เห็นว่าเธอต้องการกีดกัน

2) ความรักประเภทสูงส่ง เป็นความรักที่มุ่งเน้นให้คนรักมีความสุข แม้ตนเองจะต้องทุกข์ก็ตามก็จะไม่สนใจ ตัวละครที่เป็นแบบนี้คือจูฮีและจุนฮา ที่ต่างเสียสละความอิสระส่วนตัวเพื่อคนที่รัก และจีแฮที่ยอมเสียสละชังมินให้เพื่อน เพราะคิดว่าเป็นทางที่ชังมินจะมีความสุขมากกว่า

3.2.3 ปรัชญาความรักของอริชิมากัส

พิจารณาจากตัวละครและฉาก

1) เหตุการณ์ในเรื่องที่จูฮิล้อมกลับมาจากชนบท หลังจากเจอจุนฮาครั้งแรก แดซูเล่าให้จุนฮาฟังว่า จูฮิสดใสแล้วก็มีสุขภาพดีขึ้นมาก ตรงกับแนวคิดทางปรัชญาความรักของอริชิมากัสที่ว่า ความรักคือการที่มนุษย์ต้องการให้ร่างกายแข็งแรง ความรักคือการต้องการสิ่งที่ดีต่อสุขภาพร่างกาย อย่างนี้คือความรักแบบสูง เมื่อจูฮีเริ่มมีความรักเธอก็ดูแข็งแรงขึ้นและมีความสุขมาด้วย จุนฮาได้ทราบข่าวว่าจูฮิดีขึ้นก็โล่งใจและยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อนึกถึงจูฮี

2) ฉากที่แดซูฆ่าตัวตายเพราะว่าไม่สมหวังในความรักทั้งยังโดนพ่อทำอย่างหนัก จึงได้คิดสั้นทำร้ายตัวเองโดนไปผูกคอตายในห้องพยาบาล เหตุการณ์นี้สะท้อนให้เห็นปรัชญาความรักของอริชิมากัสที่เห็นด้วยกับพอไซเนียสและเห็นว่ามนุษย์จึงควรรู้เท่าทันความจริงแล้วพยายามเปลี่ยนสิ่งที่ไม่ดีให้กลายเป็นดีให้ได้ แต่แดซูรู้ไม่เท่าทันความรัก จึงได้ทำร้ายร่างกายตนเองอย่างนั้น ผิดกับจูฮิตอนเจอจุนฮาใหม่ๆก็รำเริงมีความสุขมากขึ้นและดูแลร่างกายตัวเองดีขึ้นด้วย

3.2.4 ปรัชญาความรักของอริสโตเฟนิส

พิจารณาจากตัวละครและฉาก

1) ฉากชูยอนบอกให้จีแฮเขียนจดหมายถึงชังมินให้ และคอยคัดกรองสำนวนตลอด เป็นการ

พยายามไขว่คว้าความรักมากเพียงใด เหมือนที่ อลิสโตเฟนิสกล่าวว่า มนุษย์นั้นถูกพระเจ้าแบ่งเป็นสองซีก และความรักคือ การตามหาอีกซีกหนึ่งที่หายไป

2) ฉากที่เผชิญกับจุนฮากำลังวิ่งที่สนาม แتشบอกจุนฮาว่าจะวิ่งหลบตา ให้จุนฮามองทางให้ ระหว่างที่วิ่งหลบตานั้น แتشก็บอกให้จุนฮาฟังว่าพ่อของตนได้จัดการให้คนไปให้จูฮีที่ศูนย์พัฒนาการ ให้จุนฮาไปด้วยกัน เพื่อจะได้สาวติดไม้ติดมือมาสักคนหนึ่ง ฉากนี้แสดงให้เห็นปรัชญาความรักของอริสโตเฟนิส ที่เชื่อว่าแต่ก่อนมนุษย์มีสี่มือสี่เท้าแล้ว โอหัง พระเจ้าจึงตัดร่างให้เป็นสองร่าง ทำให้มนุษย์ต้องตามหาอีกซีกร่างหนึ่งที่หายไปอยู่เสมอ แتشเองก็คงเชื่อว่าจุนฮาควรจะไปตามหาอีกซีกร่างที่หายไป

3.2.5 ปรัชญาความรักของอกาธอน

พิจารณาจากตัวละครและฉาก

1) ตอนชวยอนชวนจีแฮไปพิพิธภัณฑท์ ทั้งๆที่รู้ว่าจะไปเป็นทางขว้างคอซังมินกับชวยอน แต่เธอก็รับปากชวยอนว่าจะไป สะท้อนให้เห็นว่าตรงกับปรัชญาความรักที่อกาธอน คือ รักคือเทพพระเจ้าผู้ทำให้เกิดทุกอย่าง ทำให้คนซึ่ซลาด กล้าหาญขึ้นมา

2) จดหมายที่อยู่ในกล่องนั้นเต็มไปด้วยข้อความสวยงาม ข้อความที่เป็นบทกวีที่จุนฮา และจูฮี แม่ของจีแฮเขียนจับกัน สะท้อนให้เห็นปรัชญาความรักของ อกาธอน ที่กล่าวว่า ความรักคือเทพพระเจ้าผู้เป็นทุกอย่างทั้งยังเป็นศิลปิน เพราะความรักคลบบันดาลให้เกิดงานศิลปะ ข้อความและบทกลอนที่อยู่ในจดหมายก็ล้วนเป็นศิลปะทั้งนั้น

3) ฉากจุนฮาให้ดอกไม้จูฮี หลังจากแสดงเปียโนเสร็จแล้ว จูฮีวิ่งกลับมาหาจุนฮา เมื่อจูฮีรับดอกไม้ไม่เสร็จ ก็รีบวิ่งกลับไป จุนฮาดีใจมากที่ได้ให้ดอกไม้จูฮีกระโดดโลดเต้นจนคนรอบข้าง งง สะท้อนให้เห็นปรัชญาความรักของอกาธอนที่กล่าวไว้ว่า “เทพเจ้าแห่งความรัก คือต้นกำเนิดของสิ่งที่สวยงามที่สุดและดีที่สุด” คือแบบทุกอย่างมันสุด เหมือนเวลาจุนฮาดีใจก็ดีใจสุดๆที่ได้มาให้ดอกไม้แก่จูฮี

4) จุนฮาแอบวิ่งกลับมาหาจูฮีที่บ้าน หลังจากที่จุนฮาแอบหนีนาฮีมา และจูฮีก็แยกกับแتش พอจุนฮามาหาจูฮีที่บ้าน เมื่อทั้งสองคนเจอหน้ากันก็ดีใจมาก จูฮีวิ่งลงไปหาจุนฮา ทั้งสองโผล่เข้ากอดกันด้วยความดีใจ ทั้งฉากบอกคิดถึงกันตอนเดิน โปก้าและฉากที่ทั้งคู่โผล่เข้ากอดกันที่หน้าบ้านจูฮี ทั้งสองฉากนี้เป็นฉากที่น่ารักมาก ดูแล้วหัวใจพองโต ตรงกับปรัชญาความรักของอกาธอนที่บอกว่าเทพเจ้าแห่งความรักชอบประทับอยู่ในที่หอมหวานและอ่อนโยน เช่น หัวใจและดอกไม้หอม ตอนนี้เทพแห่งความรักคงประทับอยู่ในหัวใจของจูฮีและจุนฮาเหมือนกัน

3.2.6 ปรัชญาความรักของโศเครติส

พิจารณาจากตัวละครและฉาก

1) จูสีจะเลิกอยู่กับจุนฮา จุนฮาจึงมาคัดกรอและเข้าไปหาจูสี ขณะนั้นฝนกำลังตกหนักจูสีจึงบอกให้จุนฮาถือร่มกลับไป จะได้ไม่เปียกฝน จุนฮาไม่ฟังวิ่งตามจูสีกลับไปบ้านและเปิดไฟกระพริบๆที่บ้าน จูสีเดินมาจากข้างหลัง จึงบอกว่าคนหน้า โง่อยากตายรีใจ เต็มวก็โดนไฟดูดตายหรือก พร้อมทั้งกำลังจะเดินหนีไป จุนฮาจึงดึงแขนไว้ และบอกให้คุยกันดีๆก่อน จูสีสะบัดแขนพร้อมทั้งวิ่งหนีไป และเดินกลับมาหาจุนฮาใหม่ เหตุการณ์นี้ตรงกับปรัชญาความรักของโศเครติส ว่า ความรักเป็นสภาวะกึ่งกลางระหว่างของ 2 สิ่ง เช่น การมีชีวิตชีวาเบิกบานชั่วขณะหนึ่งและเหงาชั่วขณะหนึ่ง ความรักมีกระแสไหลเข้าออกอยู่ตลอดเวลา เหมือนอย่างจูสีในเหตุการณ์นี้ตอนแรกก็บอกให้จุนฮากลับไป ตอนหลังก็เดินมาหาจุนฮาและซบไหล่จุนฮา ทั้งคู่ต่างคิดหนักว่าจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้ดี ความรักของจูสีกับจุนฮา มีทั้งตอนที่ราเริงสมหวัง และตอนที่เศร้าๆ คิดหนัก เป็นกระแสไหลเข้าไหลออกตลอดเวลาเหมือนดังปรัชญาความรักที่โศเครติสได้ให้นิยามไว้

2) หลังจากจูสีและจุนฮาเขียนจดหมายหากัน โดยจูสีบอกกับจุนฮาว่า ถ้าเธอขออนุญาตพ่อแม่ไปเที่ยวบ้านคุณปู่ได้ เธอจะโทรเลขบอกจุนฮา แต่แล้วโชคกลับไม่เป็นใจ จดหมายฉบับหนึ่งถูกตีกลับไปที่บ้าน แต่ชูความจึงแตก และแต่ชูก็ถูกพ่อทำโทษ ส่วนจูสีนั้นก็ไม่ได้ไปบ้านคุณปู่ ปิดเทอมฤดูหนาวผ่านไปแล้วแต่ความหวังของจุนฮาที่ไม่เป็นความจริง เหตุการณ์นี้ตรงกับปรัชญาความรักของโศเครติสที่ว่า รักคือสภาวะของของสองสิ่ง ไหลเวียนเป็นกระแสเข้าออกไม่แน่นอน

3.2.7 ความรักกับเสรีภาพของของฌอง - ปอล ซาร์ตร์ตามแบบ Existentialism

พิจารณาจากตัวละครและฉาก

1) ในคู่ของพ่อแม่ นั่นก็คือ จูสีและจุนฮา นั่น ไม่มีอิสระในการรักกันความรักจึงไม่สมหวัง เสียสละมากไปจนลืมที่จะทำตามหัวใจตนเอง ผลที่ตามมาจึงเป็นผลเสีย เพราะของปอลซาร์ตกล่าว ว่า ความรักและเสรีภาพนั้นควรเป็นสิ่งที่มาคู่กัน หากไม่ปล่อยความรักให้เป็นไปตามที่มันควรจะเป็น หรือไปจำกัดเสรีภาพของความรักนั้น ก็อาจจะพบจุดจบอย่างจุนฮาที่ไม่ได้สมหวังกับจูสี

2) ในคู่ของรุ่นลูกนั้น ก็คือ จีแฮและซังมินนั้น เมื่อซังมินเปิดเผยหัวใจตัวเองให้จีแฮได้รู้แล้วจีแฮก็ไม่ได้ปิดกั้นหัวใจตัวเองปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด หรือว่าฉากที่จีแฮรู้ความจริงว่าซังมินมีใจให้ตนแล้ววิ่งตากฝนไปหา ฉากเหล่านี้ ล้วนตรงกับปรัชญาความรักของของฌอง - ปอล ซาร์ตร์

ที่บอกว่าความรักกับเสรีภาพต้องมาคู่กัน เมื่อปล่อยความรักให้เป็นไปตามใจตัวเองแล้ว ทั้งซังมินและจีแฮก็จะได้สมหวังกัน ฉากนี้เป็นฉากที่ชุ่นบานทำให้คนดูจินไปตามๆกัน

3.2.8 ความรักในพระธรรมบท

พิจารณาจากฉากและตัวละคร

1) ความรักแบบราคะ (เป็นความรักที่มีความใคร่ปน) จะเห็นได้จากความรักที่ชุนอนมีต่อซังมิน ที่เธอจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ซังมินมา ทั้งอยากครอบครองเป็นเจ้าของ และเป็นทุกข์ใจเมื่อความรักนั้นไม่สมหวัง อย่างฉากที่ชุนอนเปลี่ยนบทละครเวทีกลางคัน คนที่มาดูละครเวทีก็อึ้งด้วย ม่านปิดลง เมื่อม่านปิดลง ซังมินต่อว่าชุนอนว่าทำละครเสียหายหมดเพราะมาเปลี่ยนบทแบบนี้ แต่ชุนอนบอกว่า “ฉันไม่ได้พูดตามบท ฉันรักคุณ ความรักสำคัญกว่าละครนะ ฉันรักคุณ” พร้อมเข้าไปกอดซังมิน ซังมินดึงตัวชุนอนออก ชุนอนจึงตบซังมิน ซังมินก็ตอบคืน คนดูก็งงมีเสียงตบอะไรกัน จีแฮเลยตอบมือเพื่อให้เกิดเสียงตบกันจากข้างในเวที ถ้ามองตามปรัชญาความรักตามหลักพระพุทธศาสนาได้กล่าวไว้ว่า รักมีสองประเภท คือ ความรักที่มีความใคร่เจือปน และอีกแบบคือความรักแบบเมตตา สำหรับรักของชุนอนที่มีให้ซังมินนั้น เป็นความรักแบบที่มีความใคร่เจือปน เพราะชุนอนมุ่งแต่อยากจะเป็นเจ้าของซังมินเพียงเท่านั้น ไม่ได้นึกถึงความสุขของซังมิน

- 2) ความรักแบบเมตตา (เป็นความรักที่เกิดจากการรักผ่นจิตใจ) นั่นคือความรักที่อยากให้คนที่เรารักมีความสุข แม้จะได้ครอบครองคนรักหรือไม่ได้ครอบครองก็ตาม คั่งตัวอย่างในภาพยนตร์เรื่องนี้
- อย่างความรักของจูฮี ฉากที่ยืนร่มให้จุนฮาไป โดยที่ตัวเองยอมเดินตากฝนนั้น เป็นการแสดงให้เห็นความรักแบบเมตตาที่จูฮีหวังดีไม่อยากให้จุนฮาป่วย
 - ความรักของจุนฮาที่มีต่อจูฮีก็เป็นความรักแบบเมตตา อยากให้จูฮีไปพบกับสิ่งที่ดีกว่าตนเอง ซึ่งก็คือแดชู แล้วยกยอมไปเกณฑ์ทหาร
 - ความรักที่แดชูมีต่อจูฮีและจุนฮาก็เป็นรักที่หวังดีให้ ทั้งยังยอมส่งจดหมายในชื่อของตัวเองให้จูฮี และจุนฮา นั้นแสดงว่าแดชูนั้นมีรักแบบเมตตา
 - ความรักที่จีแฮมีต่อซังมินและชุนอนก็เป็นความรักแบบเมตตา เพราะเธอยอมเขียนจดหมายให้ชุนอนได้สมหวังกับซังมิน ถึงแม้ว่าตัวเธอเองจะเจ็บมากก็ตาม

3.2.9 เศรษฐศาสตร์กับความรัก

ฉากและตัวละคร

1) ฉากที่จูอี้กับจุนฮาเจอกันครั้งแรก ฉากนั้นจูอินั่งเกวียนผ่านทุ่งหญ้า ซึ่งมองพระเอกที่กำลังจับตัวจิวัวอยู่ข้างล่าง แค่นี้ก็สะท้อนให้เห็นว่าฐานะของนางเอกสูงกว่า นางเอกนั่งอยู่ข้างบนมองพระเอกจากที่สูง พระเอกอยู่ข้างล่าง

2) หลังจากจูอี้กับจุนฮากลับมาจากบ้านผีสิง เมื่อจูอี้ขึ้นฝั่งมา ก็มีคนงานในบ้านมารับตัวจูอี้ไป ส่วนจุนฮานั้นโดนปู่ของจูอี้ตบหน้า ที่พาลูกสาวคนเดียวของ สส. ไปตากแดด ตากฝนนี่ก็แสดงให้เห็นว่าผู้ใหญ่คงไม่ยินดีหากเด็กทั้งคู่จะคบหากัน สะท้อนให้เห็นปรัชญาความรักที่มองในแง่ของเศรษฐศาสตร์ ความรักก็วางอยู่บนหลักเศรษฐศาสตร์ที่เกิดจากการให้และการตอบแทน ผู้ปกครองของจูอี้ก็ต่างมองแล้วว่า หากให้ลูกสาวแก่จุนฮาไป จะได้อะไรตอบแทน ผู้ให้ลูกสาวนั้นหมายกับลูกชายพ่อค้าใหญ่อย่างแจ่มชัดกว่า

3) ในเรื่อง the classic ช่วงความรักของจูอี้และจุนฮา ถูกกีดกันเพราะฐานะของทั้งคู่ต่างกันมากจึงกล่าวได้ว่า พ่อแม่ของจูอินั้นมองความรักในแง่ของเศรษฐศาสตร์ด้วย

3.2.10 ความรัก สันติภาพและความรุนแรง

ในฉากที่จุนฮาบอกความจริงจุนฮาบอกให้แต่ซูก้าหมัดขึ้นมา และชกตน แต่แต่ซูก้าบอกว่าตนไม่ชอบต่อยตีกับใครและไม่ชอบถูกใครตีด้วย จุนฮาจึงโผล่ขึ้นมาว่าฉันชอบจูอี้ ต่อยฉันเลย ต่อยฉันสิ แต่ซูก้าก็เลยกินหัวเราะหนีไป แต่แล้วก็ล้มลง จุนฮาเดินเข้ามาดูถามว่าเป็นอะไรป่าว แต่แต่ซูก้าลุกขึ้น และบอกกับจุนฮาว่าอย่าให้พ่อของคุณเห็นสร้อยเส้นนั้น ถ้าพ่อเห็นพ่อจะโกรธ เพราะสร้อยเส้นนั้นเป็นสร้อยที่พ่อของคุณซื้อให้จูอี้ตอนวันเกิดของเธอ และแต่ซูก้ายังให้จุนฮาเขียนจดหมายหาจูอี้ได้ในชื่อของคุณ ทางฝั่งพ่อแม่จูอี้และทางฝั่งพ่อแม่ของคุณจะได้ไม่ว่า จะได้คิดว่าทั้งคู่คบกัน

เหตุการณ์นี้ตรงกับนิยามความรักที่รวด์นซ์ซัย เฟ็งพินิจ ได้เขียน และบอกถึง ความรัก : สันติภาพหรือความรุนแรงไว้ว่า ความรักเป็นสิ่งหมิ่นเหม่อยู่ระหว่างสันติภาพและความรุนแรง เพราะความรักล้วนประกอบสร้างไปด้วยกิเลส เราควรมีรักขั้นสูง ซึ่งเนื้อแท้ของความรักนั้นมีใช่หวังหวังผล หวังสิ่งตอบแทน หากแต่เป็นสันติภาพที่คนในสังคมควรมีให้กัน แม้แต่ซูก้าจะผิดหวังกับความรัก แต่ก็ยังมีความรักแบบขั้นสูง ยังมีความเป็นห่วงเพื่อน เตือนเพื่อนว่าอย่าให้พ่อของคุณเห็นสร้อยเส้นนั้น

4. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

ในบทความวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นการศึกษา วิเคราะห์และมองปรัชญาความรักที่สอดแทรกอยู่ ภาพยนตร์เรื่อง The Classic คนแรกของหัวใจคนสุดท้ายของชีวิต ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีตัวละครหลักอยู่ 6 ตัวด้วยกัน โดยแบ่งเรื่องราวในภาพยนตร์เป็นในรุ่นพ่อแม่ และรุ่นลูกคือยุคปัจจุบันนั่นเอง โดยความแตกต่างของทั้งสองรุ่นก็คือ ในรุ่นของพ่อแม่เน้นสังคมเกาหลีที่ยึดติดอยู่กับฐานะทางสังคมในการที่ลูกจะแต่งงานกับใคร พ่อแม่ก็จะต้องคัดกรองแล้วว่ามิฐานะที่เท่าเทียมกัน ดังที่จูฮีถูกจับมั่นกับแดซู อย่างนี้เป็นความรักในเชิงเศรษฐศาสตร์ที่ผู้ใหญ่มอง จึงทำให้จูฮาไม่ได้สมหวังกับจูฮี แต่ถึงแม้จะเป็นอย่างนั้น จูฮาก็มีความสุขที่ได้เห็นจูฮีมีความสุข ถึงแม้จะไม่ใช่กับเขาก็ตาม รักเช่นนี้เป็นรักแบบสูงส่งตามที่พอไซเนียสได้ให้นิยามของความรักไว้ และยังตรงกับรักแบบมีเมตตาตามพระธรรมบทในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่เพียงแค่จูฮาผู้เดียวที่มีความรักที่สูงส่งแดซูเองก็เช่นกัน เมื่อทราบว่าจูฮีกับจูฮารักกัน ตนเองก็หลีกเลี่ยงให้ แต่ด้วยความกดดันต่างๆ ทำให้คิดฆ่าตัวตายตรงกับของอริซึมาทสึที่ว่าหากปล่อยให้ความรักครอบงำมากเกินไปจะทำให้ทำร้ายตนเอง

ส่วนเรื่องราวความรักในรุ่นลูกนั้นเป็นความรักที่สมหวังเนื่องจากความรักและอิสระเป็นสิ่งที่ควรมาคู่กัน หากมีความรักที่ปราศจากอิสระแล้ว มันย่อมไม่ใช่ความรัก จีแฮจึงเลือกที่จะทำตามหัวใจของตนเอง เธอจึงได้สมหวังในความรักของเธอ การไปปลดหัวใจตนเองจนมากเกินไปก็จะทำให้พบความเจ็บปวดเหมือนอย่างความรักในรุ่นของพ่อแม่ และที่สำคัญที่สุดไม่ว่าจะยังไง ความรักต้องมาคู่กับสันติภาพ ไม่ใช่ความรุนแรง อย่างที่ซูฮอนทำกับซังมิน โดยใช้ความรุนแรงตัดสินปัญหา

สัญลักษณ์ในเรื่องที่เห็นตั้งแต่เปิดเรื่องคืออนกพิราบ ซึ่งหมายถึงความเป็นผู้ที่มีอิสระเสรี คงจะหมายถึงความรักของคนทั้งหลายในภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วยที่ต้องการให้ความรักของตนเองมีอิสระเสรี อย่างนี้จึงจะเป็นความรักอย่างมีความสุขอย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- ชวัฒน์ชัย เฟื่องพินิจ. (2548). **ความรัก สันติภาพ หรือความรุนแรง**. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 23 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก : dusithost.dusit.ac.th/~nongkhai/nongkhai/2548/017.pdf.
- นิวัฒน์ ศรีสมมาชีพ. (2551). **คิดและเขียนให้เป็นบทภาพยนตร์**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ตะวันออก.
- พยงค์ดี เตียรณสกุล. (2555). **เมื่อความรัก พบความรู้**. กรุงเทพฯ : บริษัทบุ๊คโมบี.
- พระมหาทวี มหาปญฺโญ. (2553). **ความรักในพระธรรมบท**. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 23 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก : http://www.mcu.ac.th/site/articlecontent=1049&articlegroup_id=222.
- พินิต รัตนกุล. (2543). **ปรัชญาความรัก SYMPOSIUM**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดับเบิลเดย์.
- พินิต รัตนกุล. (2541). **ปรัชญาชีวิต ฌอง-ปอล ซาทร์ ชีวิตและหลักคิดของเจ้าสำนักเอกซิสเตนเซียลลิสม์**. กรุงเทพฯ : สามัญชน.
- รักกานต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2547). **เสกฝันปั้นหนัง : บทภาพยนตร์ Three-act structure screen writing**. กรุงเทพฯ : บ้านฟ้า.
- เสรี พงศ์พิศ. (2547). **อ่านชีวิตบนแผ่นฟิล์ม**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์.
- Sawe Wewrwd. (2557). **ดูหนังออนไลน์ HD เรื่อง THE CLASSIC (2003) คนแรกของหัวใจ คนสุดท้ายของชีวิต**. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 30 ตุลาคม 2557. เข้าถึงได้จาก <http://nungonline-hd.blogspot.com/2014/02/the-classic-2003.html>
- Webmaster@nangdee. (2546). **หนัง THE CLASSIC (2003)**. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 23 เมษายน 2557. เข้าถึงได้จาก : <http://www.nangdee.com/title/html/m1594.html>

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยก็ด้วยความเสียสละ ความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัยฉบับนี้คือ อาจารย์พิพัฒน์ สุขะ เป็นอย่างสูงที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำในการศึกษาประเด็นต่าง ๆ คอยให้คำปรึกษาและชี้แนะแนวทาง พร้อมทั้งช่วยตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องในส่วนต่าง ๆ ในการทำภาคนิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ขอขอบคุณศาสตราจารย์ ดร.พินิจ รัตนกุลที่ได้เขียนหนังสือที่เกี่ยวกับปรัชญาต่างๆมากมายเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ศึกษาได้ใช้แนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับปรัชญามาใช้ในการเขียนบทความวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบคุณห้องสมุดต่าง ๆ และแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญในการเขียนงานวิจัยฉบับนี้ ผู้เขียนหวังว่าภาคนิพนธ์ฉบับนี้จะมีประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจไม่มากนักน้อย หากผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย